Emmanuèle Bernheim

SUSTALI

CAN

Fransızca aslından
çeviren
AYKUT DERMAN

Emmanuèle Bemheim

SUSTALI

Özgün adı
Le cran d'arrét
Fransızca aslından çeviren
AYKUT DERMAN
Kapaktaki resim:
KAZUHIKO SANO

Çantasında her zaman bir sustalı taşıyan genç bir kadın bir akşam evine döndüğünde, çakısının ve elinin üzerinde kan lekeleri olduğunu fark ediyor. Ne olup bitti? içinin derinliklerinde yatan o karanlık arzuya, bir erkeği bıçaklama arzusuna yenik mi düştü yoksa? Bu işi biraz önce, metrodaki o itiş kakış sırasında mı yaptı? Adamı öldürdü mü? Yoksa yalnızca yaraladı mı? Bütün bu sorulara yanıt arayan genç kadın olayın peşine düşüyor. Okur da romanın kahramanı gibi sürprizden sürprize sürükleniyor. Daha önce, 1993 yılında Medicis Ödülü alan romanı *O'nun Karısı* ile okurlara sunduğumuz *Emmanuele Bernheim,* ilk romanı olan *Sustalı*'da kendini bize, ele aldığı konuyla ve akıcı anlatımıyla hemen kabul ettiriyor. Kadınla erkek arasındaki savaşımı sert, acımasız, büyüleyici ve şaşırtıcı bir üslupla kaleme alan bir kadın yazarla karşı karşıya buluyoruz kendimizi.

1

‘Saint-Florentin Sokağı, Rivoli Sokağı, Tuileries Bahçesi çıkışı.’ Genç kadın, ‘Tuileries Bahçesi’ çıkışına doğru tek başına yöneldi. Yağmur yağıyordu; insanlar, sokağın karşı kaldırımında, kemerlerin altından yürümeyi yeğliyorlardı. Yağmur onu rahatsız etmiyordu, üşümüyordu da. Ağır adımlarla ilerliyor, sol kolunu dirseğinden bükmüş, sıkılı yumruğuyla çantasını böğrüne bastırıyordu. Böylece yüz metre kadar gitti, sonra durdu. Canı sigara istemişti. İyi de, tek eliyle kibriti nasıl yakacaktı? Yeniden yürümeye başladı, Seine Nehrinin karşı kıyısına geçti, Bac Sokağından sonra, Anatole France rıhtımına saptı. Ağır ağır yürümeye çalışıyordu; ne var ki karşılaştığı tek tük siluetler, yağmurun altında acele ediyor, yavaşlığı dikkatlerini çektiğinden, geçerken onu süzüyorlardı. Koşmaya başladı. Orsay Garı boyunca ilerledi, Lille Sokağına, sonra Poitiers Sokağına girdi ve evinin önüne geldi. Merdiveni hızla çıktı, anahtarlarını aradı, kapıyı açtı.

Koşarak banyoya gitti. Çantasını bıraktı ve sol elini yavaş yavaş açtı. Avucunun içinde ve parmaklarında kan vardı. Aynanın karşısına geçti, elini yüzünün hizasına kadar kaldırdı. Dudağındaki boya kan rengindeydi. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve başını çevirdi. Lavaboya soğuk su doldurdu, elini içine soktu; bu hareketi isteksizce yapmıştı sanki. Kızıla dönen suyun içinde parmaklarını oynattı. Gözleri yarı kapalı,-bedeni bütünüyle devinimsiz, öylece kaldı. Yalnızca suyun içindeki eli kıpırdıyordu. Dikkatle nefes alıyordu.

Elizabeth, gözlerini açtı. Ellerini sabunla yıkayıp kuruladı. Çantasına yaklaştı, sustalısını aldı. Sustasına basarak bıçağı attırdı ve alkollü temizlik kâğıtlarıyla özenle sildi; kâğıtları sildikçe, teker teker klozetin içine attı. Katlandığında bıçağı içine alan derin oyuğu birkaç kez kuvvetle üfledi ve çakıyı kapattı. Lavaboyu temizledi, sifonu çekti, banyodan çıktı. Giysileri ıslanmıştı. Üstünü değişti. Saçını yaptı, dudaklarına hafif bir ruj sürdü ve dışarı çıktı. Lokantaya erken gitti ve birden, sustalısını banyoda unuttuğunu fark etti. Çakısı, yaklaşık on yıldır ilk kez çantasında değildi. Çantayı tarttı, hafiflemiş gibiydi. Garsonu çağırıp bir viski ısmarladı. Çantasının hafiflemesini kutlamak için içmek istiyordu. Kimseye sezdirmeden, kadehini o günün şerefine kaldırdı. İçmeye başlıyordu ki, Marie gelip karşısına oturdu. Öpüştüler ve Marie hemen, ezbere bildiği yemek listesine

başını daldırdı. Elizabeth, dostunun ne ısmarlayacağını şimdiden biliyordu: Her zaman aynı şeyi ısmarlardı. Marie, kartı elinden bıraktı ve gülümsedi. Elizabeth, gözlerini indirdi. Her zaman ısmarladığı şeyi bir kez daha ısmarlamasına bugün katlanamayacaktı. Birden ağzının içi safrayla doldu, elini ağzına götürdü, masayı itti ve tuvaletlere doğru koştu. Klozete eğildi, safrayla karışık viski çıkardı. Sonra, klozeti kapatıp üstüne oturdu ve derin derin nefes aldı. Marie, tuvaletin kapısını sürekli vuruyor, açması ya da ses vermesi için ona yalvarıyordu. Elizabeth, ellerini yıkayıp dışarı çıktı. Onun sapsarı olmuş yüzünden korkan Marie, bir taksi çağırıp onu evine götürdü. Yanında kalmak için üsteledi, ne var ki Elizabeth buna kesinlikle karşı çıktı: Yalnız kalmak istiyordu.

Marie çıkar çıkmaz, Elizabeth banyoya gitti. Çakı, olduğu yerde duruyordu. Onu açtı. Bıçağı pırıl pırıl, tertemiz parlıyordu. Banyoyu inceledi, burnunu fayanslara değdirecek kadar yaklaştırarak kokladı. Kan kokusu kalmamıştı. Ne bir iz, ne bir işaret vardı, hiçbir şey. Kendini bir sandalyenin üstüne bıraktı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. DEĞİŞEN HİÇBİR ŞEY OLMAMIŞTI Oysa kısa süre önce hem çakısının, hem elinin üstünde kan vardı; kendi kanı değil, bıçaklanan birinin kanı, kendi çakısıyla bıçaklanan, dolayısıyla da onun bıçakladığı birinin kanı! Evine dönmüştü, ellerini yıkamış, çakıyı temizlemişti ve Marie ile birlikte lokantaya gitmişti; Marie, ne zaman birlikte yemek yeseler ısmarladığı şeyi bir kez daha ısmarlamıştı. Olamazdı, hayır, kan falan olmamıştı, yaşadığı sıradan günlerden birini daha yaşamıştı, o kadar. Hiçbir şey olup bitmemişti. Elizabeth, sessizce ağlıyordu; küçük, kuru ve güçsüz hıçkırıklarla sarsılıyor, gözünden yaş gelmiyor, buysa onu rahatlatmıyordu.

Yerinden kalktı, avuçlarının içine biraz su akıttı ve bu suyu var gücüyle -burnuna çekti. Boğulur gibi oldu, aksırdı, tükürdü, burnunu çekti ve kurulandı. Ağzındaki kusmuk tadından kurtulmuştu, kendini daha iyi hissetti. Yatağına yattı ve ışığı söndürdü. Sırtüstü uzanmış, bedeni kaskatı, kanlı avucunu, kanlı çakısını, Marie'yi, lokantayı yeniden görüyordu. Ağzı kupkuru, ağrılar içinde uyandı, yüzü kan ter içindeydi. Gün ağarmıştı, ama o bunu fark etmedi, gözleri yaşla doluydu. Susamıştı ve yatağının yanında, elinin uzanabileceği yerde bir bardak su olduğunu biliyordu. Kolunu kaldıramadı. Gözlerini yumdu, kafasının içi bomboş, öylece bekledi. Yalnızca cildi duyarlıydı; eti, kasları, kemikleri ve sinirleri, terk edilmiş bedeninin tüm yüzeyinde ince bir katman halinde yoğunlaşmış gibiydi.

Gözlerini açtığında gece olmuştu. Su bardağına ulaşmayı başardı ve içti. Başını, bacaklarını kımıldattı, doğrulup oturdu. Yatağı sırılsıklamdı, bir an altına kaçırdığını sandı. Islak saçlarına dokununca, yalnızca terlemiş olduğunu anladı. Telefon çaldı. Marie'ydi. Elizabeth'i birçok kez bürosundan, daha sonra da evinden aramıştı. Onu merak ediyor, gelmeye hazırlanıyordu. Elizabeth, onu yatıştırmaya çalıştı, ama Marie kulak asmadı. Bir saat sonra, Elizabeth'in odasından içeri giriyordu.

Temiz çarşaflar alıp yatağı yeniden yaptı, Elizabeth'in banyo yapmasına yardım etti, ona biraz et suyu içirdi. Elizabeth, yeniden yatağına yattığında, uyuyuncaya kadar yanında kaldı. Geceyi, salondaki şiltenin üzerinde geçirdi. Ertesi sabah, Marie'nin çağırdığı doktor, ona aspirin ve istirahat verdi. Marie, her şeyle meşgul oldu. Elizabeth'in bürosuna telefon ederek, on gün istirahat aldığını haber verdi, alışveriş etti, öğle yemeğini hazırladı. Akşam erkenden geri dönmek için bir randevusunu iptal etti ve Elizabeth'e, iyileşinceye kadar onun evinde kalacağını söyledi.

Elizabeth'in itiraz edecek gücü yoktu, sesini çıkarmadı. Gün boyunca uyuklayıp durdu, ateşi düştü. Marie'yle gevezelik etti, gazeteye göz gezdirdi ve rahat bir gece geçirdi.

Zinde ve dinlenmiş olarak uyandı. Ateşinin yükselmesi ona iyi gelmişti. Bundan şimdi emindi: Elinde ve çakısında kan görmüştü. Bu noktaya nasıl gelmişti, bunu bilmesi gerekiyordu.

Pazartesi günü, haftanın öteki günlerinde de yaptığı gibi, eve dönmek için metroya binmişti. Her zaman olduğu gibi, bürosundan saat altı buçuğa doğru çıkmış, Bastille İstasyonuna gelmişti. Solferi-no-Bellechasse'a gitmek için Concorde'da aktarma yapması gerekiyordu. Oysa Concorde'da inmiş ve oradan, çantasının içinde kanlı bir çakıyla eve yaya olarak dönmüştü. O güne kadar yanından hiç ayırmadığı çakısıyla.

Elindeki kanı açıklayabilirdi. Çakısını kullandıysa ve çakının bıçağında kan varsa, bu kanın eline bulaşmış olması çok doğaldı, çünkü çakıyı kapatmak için hep aynı hareketi yapardı: Bıçağın sırtını sol elinin avucuna dayar, sağ eliyle sapından tutarak, yuvasına girinceye kadar bastırırdı. Dolayısıyla, bıçak sol elinin avuç içine temas ederdi. İyi de, bıçağın üstündeki kan nereden gelmişti?

Çakı, ilk kez kullanılmıştı. Şimdiye kadar onunla hiçbir şey kesmemişti; hep çantasında durur, eğlenmek için ara sıra çantasından çıkarır, sustasına basarak bıçağını 'şak' diye açardı, işte o kadar. Birisi onu çantasından

almış, kullanmış, sonra da yerine koymuş olamazdı. Çantasında bir sustalı olduğunu kimse bilmiyordu. Öyleyse onu kullanmış olan, olsa olsa kendisiydi. Birisini bıçaklamış, yaralamış, belki de öldürmüştü. Peki, hiç kimse bunun farkına varmamış mıydı? Kurban bağırmamış, haykırmamış mıydı? Tek bir darbeyle ölmemişse tabii. İyi ama, böyle bir şey olsa onu görürler, elinden bıçağını alırlar, linç ederlerdi. Çekip gitmesine izin vermezlerdi. Kaçmayı başarsaydı, arkasında tanıklar bırakmış, robot resmi gazetelerde yayımlanmış olurdu. Pazartesiden bu yana tek bir gazete okumuştu, o da çarşamba akşamı çıkan gazeteydi; robot resmi mutlaka salı günkü gazetede çıkmıştı. Robot resmi ya da 'Günlük Olaylar' sayfasında, saldırının kısa bir özetini ve olaya tanık olanların polisle temasa geçmesi isteğini içeren bir yazı yayımlanmıştı. Ve onun eşkâli verilmişti: 25-30 yaşlarında genç bir kadın, uzun boylu (1.70 m'den daha uzun), uzunca kahverengi saçlı, gözleri kahverengi; üzerinde siyah, aşınmış bir deri ceket, ayağında eski bir blucin, elinde koyu renk bir bez çanta (rengi belirlenemedi)… İyi ama, annesi babası, dostları gazeteleri okumuştu, hatta iki gazete -bir sabah, bir de akşam- aldıkları bile olurdu. Böyle bir yazı çıkmış olsaydı, onu hemen tanırlardı. Hayır, tanımamışlardı. Bu kişinin o olduğunu, bir an bile olsa düşünebilirler miydi? Onun, Elizabeth'in bir katil olduğunu nasıl düşünebilirlerdi? Katil… bu sözcük ona tuhaf bir zevk veriyordu. Katil; belki de gerçekten katil olmuştu. Ve onu yakalayamamışlardı. O salaklar, onun elini kana bulayabileceğini akıllarına getirememişlerdi. Neden hiçbir şey görememişlerdi? Onun kaçıp gitmesine neden izin vermişlerdi? Onu yakalamaları gerekirdi; bu durumda o da onların elinden kurtulmaya çalışacak, suratlarına tükürecek, tekmeler savuracak, yumruklar atacaktı. Çantasından sustalısını çıkaracak, onların yüzlerine, kollarına, bedenlerine rasgele sallayacak, yaralayabildiği kadar çok insanı yaralayacaktı. Polis gelecekti. Onu alıp götürmeden önce onlara, daha fazla adam öldüremediğine pişman olduğunu, hepsinin kanını tek bir yaradan akarmış gibi göremediği için üzgün olduğunu söylemeye fırsat bulacaktı. Sonra, onu hapisaneye götürecekler ve yüzlerini bir daha hiç görmeyecekti.

Bıçağı kurbanının neresine sapladığını kendine uzun uzun sormuştu; başına değil, kollarına, bacaklarına da değil; çok sertti o organlar. Daha çok, sırtına ya da karnına saplamış olabilirdi; evet, karnını yeğlemişti herhalde; çünkü karın daha yumuşak, daha gevşekti. Etin direncinin nasıl olabileceğini, çok keskin bıçağın o ete girebilmesi için, ne şiddette

batırılması gerektiğini de sormuştu kendine. Kurbanının haykırışını duyduğu ânı düşünmeye çalışmıştı. Haykırmış mıydı, yoksa kesik kesik bağırmış mıydı? Ne var ki hiçbir şey olmamıştı. Olup biten hiçbir şey yoktu. HİÇBİR ŞEY. Hiç ses duymamıştı, bıçağın ete girdiğini görmemişti, bıçağı salladığını anımsamıyordu.

Ateşi düşmüştü artık, dışarı çıkabilirdi. Giyindi, çakıyı yeniden çantasına yerleştirdi ve evden çıktı. Saat beşi geçmişti. Bir otobüse bindi, otobüs onu yarım saat sonra Bastille'e bıraktı. Birkaç akşam gazetesi, bir paket sigara aldı ve bir kahveye girdi. Garsonun sipariş almaya gelmesini uzun süre bekledi. Gazeteleri okurken çayını içti. Saat altı buçukta hesabı ödedi ve metroya yöneldi. Uzun, boş bir koridora daldı. İnsanlar, Bastille Meydanını, yukarıdan, açık havada geçmeyi yeğliyordu. Gişelere geldiğinde, turuncu abonman kartını deliğe soktu, turnikeyi itti.

'Neuilly Köprüsü yönü'. Perona götüren birkaç basamak merdiveni çıktı. Metro Concorde'da durduğunda aktarma yolunun karşısında bulunmak için, her zaman olduğu gibi baştaki vagonun duracağı yere kadar yürüdü. Peron epeyce kalabalıktı. Sonunda tren geldi, tıklım tıklımdı. Elizabeth bindi ve raylara bakan kapının önünde, her zamanki yerine ulaşabilmek için kendine yol açtı. Kapılar ıslık çalarak kapandı.

Çevresine bakındı. Herkes birbirinin üstüne çıkmıştı, bir yere tutunmalarına gerek yoktu. Saint-Paul'de inenler oldu, bir o kadar insan da bindi. Elizabeth, onları süzüyor, bakışları zaman zaman kayıtsız bakışlarla karşılaşıyordu. Evlerine dönen yorgun yüzler vardı; bir buluşmaya giden, taze makyajlı yüzler, ciltleri parlayanlar, sırıtkan ağızlılar, yarık dudaklılar, küçük burunlular, yelken kulaklılar, kürk yakalılar. Bıyıklılar, dört gözler, bir içim su olanlar, kıllılar vardı. Terleyen insanlar vardı, gevezelik eden, bir şeyler okumaya çalışanlar vardı. Elizabeth, onları kin duymadan, korku duymadan merakla izliyordu. Ellerinde B.H.V. yazılı poşetlerle vagona on kadar kişi doluştuğunda, neler satın aldıklarını sezinlemeye çalışarak oyalandı. Kapıya yaslandı, gözlerini yumdu. Bir şey olmuştu; onun orada, metroda özgür, dingin, kendinden emin ve neredeyse mutlu olarak bulunmasını sağlayan bir şey olmuştu. Sol eli, kapının madeni tutamağını okşuyordu, ne var ki Elizabeth birden, parmaklarına bir şeyin dokunduğunu hissetti. Ilık, çok kısa tüylü bir şey, güderi… Ve anımsadı. Güderi bir ceket, pasa çalan bir renkte, eski. Yer yer aşınmış, parlamış yerleri gözünün önüne geliyordu. Birinin geniş ve güçlü sırtını, ceketin altından sarkan kazağının

eteğini anımsıyordu. Darbeyi, eteğin biraz üstüne indirmişti… Eli, güderi yüzeye dokunmuştu; yumuşaktı, canlıydı ve bıçağı o yumuşaklığa saptamıştı. Ona çok yakındı, bedenleri birbirine değiyordu. Çakının bıçağını doğru dürüst saplayacak kadar mesafe yoktu aralarında. Yalnızca bıçağın uzunluğu on santim vardı, sapıyla birlikte çakı yirmi beş santimden daha uzundu. Kapandığında, avucunun içinde neredeyse bütünüyle kayboluyordu. Dolayısıyla, kimsenin dikkatini çekmiyordu. Kolu bedenine yapışık, dirseğini dik açı oluşturacak biçimde bükmüş, güç alabilmek için ileri doğru sallamıştı. Tren, Concorde İstasyonuna yaklaşıyordu. Kolunu birden ileri doğru sallamıştı. Tüm gücünü bu harekete aktarmıştı. Kısa bir an, kolu, dirseği, bileği, eli, sustalı ve adamın kalçasından başka, çevresindeki her şey silinip gitmişti. Daha sonra, güderi ceket, geniş ve güçlü sırt vardı. Çakı yeniden yerine konmuş, kapılar açılmıştı. Dışarda, kalabalık içinde itişip kakışmalar olmuş ve o, sıkılı yumruğu ile çantasını bedenine bastırarak istasyondan çıkmıştı. Adam bağırmamış, haykırmamış, kıpırdamamıştı. Olduğu yerde sıçramamıştı bile. Uç gün geçmişti ve tutuklu değildi, aynı metronun içindeydi, ellerinde kelepçe yoktu. Kimse onu parmağıyla göstermiyordu.

Sustalıyı artık çantasında tutmayacağını kesinlikle biliyordu. Bundan böyle onu hiç kullanmayacaktı.

2

Eve döndü, bitkindi. Ateşi yeniden çıkmıştı. İki gün sokağa çıkmadı, Marie onu yarı yarıya kuşatmaya almıştı. Sonunda ateşi düştü, Marie de kendi evine döndü. Elizabeth, onun gidişini üzüntü duymadan izledi. Marie’nin gevezelikleri ve gösterdiği incelik, iki günden beri onu kötürüm eden garip sersemlikten kurtulmasına yardımcı olmamıştı.

Olduğu yerde saatler boyunca bitkin, uzuvları pelte gibi, iki büklüm öylece kalıyordu. Gücü yoktu, kasları yoktu, kanı boşalmıştı. Ağzına bir şey koymuyor, zorlukla konuşuyordu. Sokaklarda artık yürüyemeyecek, işine yeniden gidemeyecekti. Çok bitkindi. Gözünün önünden, metrodaki yüzler, o yüzlerdeki gülümseme ve gergin çizgiler sürekli geçiyordu. O yüzleri görüyor, ama bu, onun keyfini kaçırmıyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. İçinde en küçük bir nefret bile yoktu. Ne olacaktı hali? Nefreti, onun tek servetiydi, oysa şimdi o bile elinden alınmıştı. Adamın hiç sesini

çıkarmamış olması onu yıkmıştı. Neden bağırmamıştı, neden hiçbir şey söylememişti? Onu bulması ve neden hiçbir şeyin olup bitmediğini öğrenmesi gerekiyordu. Başka seçeneği yoktu, onu bulması gerekiyordu.

O da onun gibi Concorde'da inmişti, peronda onu kahverengi bir leke halinde görür gibi olmuştu. Peki, sonra? Adam, acı çekiyordu, acı çekmemek elinde değildi. Çok kan kaybediyordu. Çok uzağa gidememiş olması gerekiyordu, metronun çıkışına bile varamamıştı kuşkusuz. Sendeliyordu, ellerini arkasına götürüyordu. Düşüyor. Ayağa kalkmayı başarıyor, ama büyük koridorda yeniden yere kapaklanıyor, bu kez artık kıpırdayacak halde değil, insanlar geçiyor yanından, aceleyle, ilgisiz. Sonunda biri duruyor, yardım aramaya gidiyor, yanında bir doktorla geri dönüyor. İstasyon şefi koşa koşa geliyor ve yerde, perondan koridora kadar uzanan bir kan izinin varlığını fark ediyor. Doktor, adamın yanına çöküp yarayı inceliyor; yara çok derin. Hastaneye kaldırmak gerek. Adam konuşamıyor. İstasyon şefi, üstünü arıyor, belgelerini buluyor. Adamın adını ve adresini küçük bir deftere kaydediyor. Rapor hazırlaması gerekecek. Sonra, belgeleri adamın cebine kendi eliyle yeniden yerleştiriyor. Sonunda polis de geliyor. Adamı beyaz bir sedyeye yatırıyor, alıp gidiyorlar. Terliyor, aynı zamanda da titriyor. Çakının paslanmaz çelikten bıçağı temizdi, tetanosa yakalanmayacak. Adamı doğrudan acil servise götürüyorlar. Soyuyorlar. Giysileri kan içinde. Çoraplarını bile çıkarıyorlar, adam çırılçıplak. Çok önemli bir yara değil, ama çok kan kaybetmiş. Yarayı dikiyorlar. Çok dikiş atmak gerekiyor. Tetanos iğnesi yaptıktan sonra serum veriyorlar. Hastabakıcı, damar şişkinliğini kolayca buluyor. Kolu sağlam ve güçlü. Derisini, alkollü pamukla siliyor… Ailesine haber vermek gerek. Ailesi? Evet, metroda tek başına değildi belki de? Yanında karısı vardı belki, olamaz mı? Belki de ev için alışveriş yapmışlar, B.H.V mağazasından dönüyorlardı. Ve karısını endişelendirmemek için çığlık atmadı. Ama kadın, perona çıktıklarında her şeyin farkına vardı. Yüzünün solduğunu gördü, sonra kanı gördü ve çığlığı bastı. O sırada Elizabeth'in uzaklaşmış olması gerekiyor, çünkü çığlıkları duymadı. Kadın, adama destek verdi, yürümesine yardım etti. Cankurtaran arabasında yanındaydı. Elini terli alnına koyuyor, ona güven veriyor, onu rahatlatıyordu. Hastanede onun yanında kalmıştı. Polislerin sorularını onun adına cevapladı. Onun yanındaydı, kocası bir şey görmüş olsaydı, o da görürdü. Anlayamıyor, böyle bir şeyin bu şekilde, farkına varılmadan olması… Ve nedensiz. Her şeyi kontrol etti, eksik hiçbir şeyi yok. Cüzdanını çalmamışlar. Her şey yerli

yerinde: çek defteri, kredi kartı, turuncu kart, anahtarlar, hatta yaş gününde ona armağan ettiği güzel dolmakalem.

Kocasının başucuna dönüyor. Adam, gözlerini aralıyor, ona gülümsüyor, gücü yok. Bir şeyler söylemek istiyor. Kadın, bir hareketle bunu engelliyor: Kendini yormaması gerek. Ya çocuklar? Tanrım, çocuklar, bu hengâmede onları bütünüyle unuttu. Koridorda, bozuk parayla çalışan bir telefon var. Telaşla çantasını karıştırıyor ve bir frank buluyor. Numarayı tuşluyor, büyük oğlan hemen açıyor. Geç geleceklerini, babasının rahatsızlandığını, ama endişelenecek bir şeyi olmadığını söylüyor. Buzdolabındaki tavuğu yiyebilirler, ama salonu dağıtmamaları gerek. Bu arada, kocası uykuya daldı.

Hayır, karısıyla birlikte olamaz. Yalnızdı. Yanında biri olduğunu fark etseydi, Elizabeth onu bıçaklamazdı. Yalnızdı, buna kuşku yok. Elizabeth, istasyon şefine gidip sorular soracak, o da ona öğrenmek istediği her şeyi söyleyecekti. Gerekirse kendini, içişleri bakanlığının ya da ulaştırma bakanlığının, metrolarda işlenen suçlar konusunda araştırma yapan bir görevlisi olarak tanıtacaktı. Pont de Neuılly-Château de Vincennes Hattını araştırmak üzere özel olarak görevlendirildiğini, istediği bilgilerin kendisine verilmesi gerektiğini söyleyecekti. İyi de, biri çıkıp onu tanıyacak olursa? Anında tutuklanırdı, buysa korkunç olurdu, cezasız kalmaktan daha korkunç. Belki de kapalı devre video düzeni vardı, kameralar, kontrol ekranları vardı. Ne var ki, dışarı sakin sakin, koşmamaya çaba göstererek, kaptırmaktan korkan bütün kadınların yaptığı gibi, çantasını koltuğunun altına bastırarak çıkmıştı. Fark edilmiş olmasına olanak yoktu. Tehlikede değildi.

Uygun bir kıyafet giymesi gerekiyordu, oraya her zamanki kıyafetiyle gitmesi söz konusu değildi; üzerinde şık bir giysi olmalıydı. Yaptığı soruşturmayla bağdaşacak bir kıyafet satın alacaktı. Bir etek, bir şömiziye bluz ya da güzel bir kazak ve bir manto. Ayakkabılar da tabii, yüksek topuklu. Bu kıyafeti yalnızca adamı aramak için kullanacaktı; kimse, annesi babası, dostları, birlikte çalıştığı kimseler onu bu kıyafetle görmeyecekti. Rastladığı kimseler onun, bir bıçak darbesiyle yaraladığı bir adamın peşinde olduğundan en küçük bir kuşku duymayacaktı.

Ertesi gün, vitrinleri dolaştı. Kadın dergileri okumadığından, günün modası hakkında hiçbir fikri yoktu. Karşılaştığı yabancı kadınların da, dostlarının da giyimine kuşamına şimdiye kadar hiç dikkat etmemişti. İki blucini vardı, iki ya da üç yılda bir yenilerini alır, yaz-kış ayağından çıkarmazdı. Hiç değişmeyen beden numarasını bildiğinden, pantolonları giyip denemeden satın alıyordu. Aynı mağazadan, pastel renklerde hırkalar, beyaz tişörtler, koyu renk balıkçı yaka kazaklar da alıyordu. En büyük numarayı seçiyor, kol ağızlarının bedenine uyup uymadığına bakmakla yetiniyordu. Bu yüzden, oturduğu yerin yakınındaki butiklerde, sayılamayacak kadar çok çeşit kazak, etek, hatta pantolon bulunduğunu ve binlerce kadının bunları giydiğini fark etmek onu şaşırtmıştı. Gelip geçtiklerinde, geriye dönerek bu kadınları dikkatle inceliyordu. Yürüyüşlerine, uzun topuklu ayakkabıların içinde burkulmayan topuklarına, düzgün bacaklarına, pırıl pırıl saçlarına hayran kalıyordu. Dökümlü mantolar, kürk yakalı ceketler, kimi zaman da onunki gibi montlar giyiyorlardı; ne var ki, bu giysiler onların üstünde, eski bile olsa, temiz ve yeni gibi duruyordu. Bütün bu kadınlar aynada kendilerine bakıyor, profilden görünüşlerini inceliyor, kumaşlara elleriyle dokunuyor, onları yüzlerine değdirerek yumuşaklıklarına bakıyorlardı. Ayakkabılarını cilalıyor, giysilerini ütülüyor, özenle katladıktan sonra, dolaba yerleştiriyorlardı. Elizabeth, artık vitrinlere bakmıyordu. Rasgele, umudu kırılmış durumda yürüyordu. Onlara benzemeyi hiçbir zaman beceremeyecekti, onlar gibi değildi o. Birden durdu. Bütün o güzel ve bakımlı kadınların arasında, bir erkeği bıçaklayabilecek tek bir kadın var mıydı? Hayır, hiç yoktu, kesinlikle yoktu. Birçok butiğe girdi, bakmak için kazaklar çıkarttırdı. Kısa sürede bir gerçeğin farkına vardı: Girdiği mağazaların hepsinde bütün kazaklar dekolteydi, ilkbahar modası, dekolte giysilerden oluşuyordu. Giyip denemek zorunda kalacaktı. Siyah bir kazağı, üstüne pat diye geçirerek, dar kabinin aynasına baktı. Sıcak gelmişti, ama dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Önden ve arkadan V şeklinde açılmış yaka, ensesini, boynunu ve köprücük kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Elini boğazına götürdü ve ürperdi. Kendini hiç böyle görmemişti. Teni çok beyazdı. Yumuşak mıydı? Dokundu. Yumuşak sayılırdı, çok beyaz ama yumuşak. Dışarıda, satıcı kız sabırsızlanıyordu. Elizabeth, kazağı çıkarıp giyindi. Kazağı, satıcı kıza uzattı, satın aldığını söyledi. Borcunu ödedi ve çıktı, çok heyecanlanmıştı. Sonunda bir şeyler olmaya başlıyordu.

Gri flanel düz bir etek ve aynı renk bir manto aldı. Geriye ayakkabılar kalmıştı. Birçok ayakkabı denedi. Her defasında bir sorun çıkıyordu. Topukların üstünde dengede duramıyor, kalıp ayağını sıkıyor; derisini çok nazik, tabanını çok ince ya da rengini çok açık buluyordu. Uzun süre duraksadı, sonunda oldukça yüksek topuklu -ama çok fazla değil- bir çift gri iskarpin aldı.

Eve döndü. Paketleri açtı, yeni giysilerini denedi. Tanınmayacak kadar değişmişti. Kendini çok uzun boylu ve çok soluk buldu. Makyaj yapmamıştı ve bacakları -çorap almayı unutmuştu- çiğ duruyordu. Dudaklarına ruj sürdü, elmacık kemiklerini rujuyla hafifçe boyadı. Çıplak omuzlarına düşen bir saç perçemini tuttu. Saçları biçimsizdi, sönüktü, tepesinde dümdüz, boynu hizasında da düzensizdi. Kestirmesi gerekirdi. Saçlarını bir eliyle kaldırdı, sustalısını aldı ve aynanın önüne geldi. Emniyetini açtı ve sustasına bastı. Bıçak şak diye açıldı. Bu hareketi, kirpiklerini kırpıştırarak birçok kez yineledi. Olmuyordu. Uzaklaştı, sonra yaklaştı, aksayan bir ayrıntı vardı. Birden soyundu ve çakıyla oynamayı sürdürerek eski giysilerini giydi. Böyle daha iyiydi. Gülümsedi, kendinden hoşnuttu.

4

Bürosuna telefon açtı, iki gün sonra işe başlayacağını söyledi. Erkenden yattı. En geç hafta sonuna kadar o adamın adını, adresini öğrenecekti, belki onunla karşılaşacaktı bile. Sesini duyacak, yüzünü görecekti. Yatağında doğruldu. Peki, ya onu öldürmüşse? Işığı yaktı, aceleyle kitaplığa gidip sözlüğünü aradı. Sayfaları sinirli sinirli çevirdi, anatomi tablolarının olduğu sayfayı buldu. Böbrekler; böbreklerini delmiş ya da bir atardamarını parçalamış, adamın bedeninde ölümcül bir yara açmış olabilirdi. Bu durumda, onun hakkında hiçbir şey öğrenemeyecekti. Hatta onu morgda bile göremeyecekti: Cenazesini kuşkusuz kaldırmışlardı. Nasıl olmuştu da onun kanını temizlemişti? İki lam arasında ya da kuru olarak, bir ipekli kâğıdın katları arasında neden biraz kan saklamamıştı? O kan, onun hakkında bilebileceği tek şeydi.

Belki de annesi, babası, karısı, bir hanım arkadaşı vardı. Elizabeth, bir fotoğraf görebilir, sesinin bir kaydını dinleyebilirdi; çoğu insanın evinde artık teyp vardı. Telefon numarasını bulup evine telefon edebilse, belki de

karşısına bir telesekreter çıkacak, böylelikle onun sesini duyabilecekti. Yeter ki telefonu fişten çekmiş olmasınlar.

Oturduğu kat, kuşkusuz ya satılık ya kiralıktı: Evli bile olsa karısı, birlikte mutlu oldukları o evde artık yaşamak istemezdi. Elizabeth, o eve gidecekti. Kitaplarını, plaklarını, ona ait eşyaları görecek, zevkleri hakkında fikir sahibi olacaktı. Konserve kutuları bulacak, böylelikle hangi yemekleri sevdiğini öğrenecekti. Banyoda ona ait şeyler, tıraş losyonu, sabunu, kolonyası olacak, o kolonyanın kokusunu koklayacaktı. Sağda solda sigara paketleri olacaktı, kara tütünlü sigaralar. Dolabını açacak, giysilerini inceleyecek, beden numarası ve yapısı hakkında bilgi edinecekti. Ceketlerinden birinin yakasında bir saç teli, belki derisinden kalkmış bir pul bulacaktı. O deri ceketi bulacak, alıp gidecekti. Buna hakkı vardı. Sezdirmeden bir fotoğrafını aşıracak ve her zaman üstünde taşıyacaktı; o fotoğrafın kime ait olduğunu hiç kimse bilmeyecekti.

Evinde mutlaka birisi vardır. Annesi ya da karısı. Elizabeth, daha şimdiden adamın karısından nefret ediyor. Kadın, ona kapıyı açıyor, gözleri yaşlı değil, evin düzensizliğinden dolayı özür diliyor: Eşyaları ayırmakla meşgulmüş. Yaklaşık üç yıldır ayrı yaşıyorlarmış. Aslında, evleneli çok olmamış, yaklaşık iki yıl önce nikâh yapmışlar. Çocukları olmamış, son zamanlarda da birbirlerini pek görmemişler. O, yani karısı, yabancı bir ülkeye yerleşmiş. Kocasının kalan eşyalarını düzenlemek için geri gelmiş. Dönmek için acele ediyor. Elizabeth, çevresine bakınıyor; kitaplar özensizce üst üste bırakılmış, giysiler bir köşeye yığılmış, tıraş losyonu ve kolonyası çöp sepetine atılmış. Davranışlarında sevecenlik yok; hayır, hiç yok. Kadın, mekanik hareketlerle, kendinden çok emin davranıyor. Sevgisiz değil, düşman gibi değil, ilgisiz. Yaşadığı yabancı ülkeden bu iş için gelmek zorunda kalmış; en kısa zamanda da dönmek istiyor, hepsi bu. Konuşmaya niyeti yok, zaten anlatacak bir şeyi de yok. Elizabeth çıkıp gittiği zaman, kadın bir oh çekiyor.

Elizabeth, onun hakkında hiçbir şey öğrenemeyecekti. Adam, avucunun içinde, parmaklarının ucunda, çakısının bıçağı üstünde daha canlıydı.

5

Ertesi sabah, Elizabeth enerji dolu uyandı.

Adam, olasılıkla ölmemişti, zaten onu öldürmüş olsaydı… Görecekti bakalım. Marie'ye telefon edip berberinin adresini sordu. Oraya gitti ve iki saat sonra, omuzları ve boynu uzun saçlarından kurtulmuş olarak çıktı. Eve döndü, saçma fönle ve spreyle verilen biçimi komik bulduğundan başını ıslattı. Berberde sırasını beklerken, birkaç dergi karıştırmış, buysa onda, makyaj malzemeleri alma isteği uyandırmıştı. Şimdiye kadar gözlerini hiç boyamamıştı. Yalnızca ruj kullanıyordu; o da, tadı hoşuna gittiği ve ara sıra yanaklarını pembeleştirmek için kullandığı için. Göz kalemi, rimel, allık, pudra ve iki çift takma kirpik aldı.

Pigalle yakınlarında oturan bir dostlarına akşam yemeğine davetliydi. Makyaj yaptı. Yüzünün neresini boyaması, nereye çizgi çekmesi gerektiğini hemen kavradı; sonuçtan memnundu. Yüzü, düz çizgili kıyafetiyle özel bir kontrast oluşturuyordu. Sonunda, dışarı çıktı. Metroya yöneldi. Çok kalabalık vardı. Metro geldi, vagonda oturacak yer kalmamıştı. Çevresine bakındı, ona bakan birkaç kişiyle göz göze geldi. Gözlerini indirdi, rahatsız oluyordu. Herkes onu süzüyordu sanki. Elini çantasına attı ve içinde artık çakının bulunmadığını anımsadı. Erkekler, onun çantasını kavradığını kuşkusuz görmüşlerdi, çünkü gözlerini ondan ayırmıyorlardı. Belki de silahlı olduğunu düşünüyorlardı. Onu tanımışlardı. Pont de Neuilly-Château de Vincennes hattında onunla aynı vagondaydılar… Adamı bıçakladığını görmüşlerdi, onun yanındaydılar ve şimdi, makyaj yapmış olmasına karşın onu tanımışlardı. Belki de aralarında fısıldaşıyor, sonraki istasyon şefine onu ihbar etmeyi ya da imdat kolunu çekerek, onu polise kendi elleriyle teslim etmeyi düşünüyorlardı. Aralarında mırıldandıklarını duyduğundan emindi. Sustalısı yanında yoktu, korkuyordu. Tren yavaşlıyordu, duracaktı. Yolu üstünde duranları özür dilemeden itip kakarak kapıya yaklaştı. Biri ona bir şeyler söyledi. Dışarı çıkması gerekiyordu, dışarı çıkmasına izin vermeleri gerekiyordu, onu şu anda engelleyemezlerdi. Birlikte inen başka yolcular da vardı, onu izleyeceklerdi. Çıkışı arıyor, merdivenleri tırmanıyor, acele içinde, zaman zaman sendeleyerek ilerliyordu. Dışarı çıktığında arkasına baktı. Yürüyen merdivenlerde başları beliren bazı insanlar vardı. İleri doğru koşmaya başladı, kaldırım tenhaydı. Nerede olduğunun farkına vardı. İçinde gelen çığlığı bastırdı ve Tuilerie Bahçesinin parmaklıkları boyunca koşmayı sürdürdü.

Evine vardı, kapıyı içerden iki kez kilitledi. Onlara kapıyı açmayacaktı. Kendini yere bıraktı, nefes almaya çalışıyordu. Oturdu, soluk soluğaydı. Birden aklına akşam yemeği geldi, dostları onu bekliyordu.

Onlara haber vermesi, gelemeyeceğini bildirmesi gerekirdi. Numarayı tuşladı ve zil bir kez çaldıktan sonra telefonu kapadı. Oraya gidecekti. Metroya binmesi söz konusu değildi. Bir taksi çağırdı ve beklemek- için aşağıya indi. İnsanlar, ona bakmadan gelip geçtiler. Ona dikkat eden yoktu, kimse onu tanımış gibi davranmıyordu.

Bir çeyrek saat sonra, dostlarının kapısını çalıyordu. Yeni saç modeli için onu kutladılar, geciktiği için özür diledi ve güzel bir akşam geçirdi.

6

İşine yeniden başladı. Herkes ona nazik davrandı. Yüzüne renk geldiğini, hastalığın ona yaradığını söylediler. Onlarla gevezelik etti, o yokken neler olup bittiğini anlatmalarını istedi. Sonra, bürosuna geçip oturdu. Dosya dolu, her zaman dağınık küçük bir odaydı burası. Elizabeth, orada kendini iyi hissediyordu. Çoğu zaman oraya kapanıyor, toz ve söndürülmüş sigara kokusundan hiç rahatsız olmuyor, dışarı istemeyerek çıkıyordu. Seri hareket ediyor, işini iyi yapıyor ve çok çalışıyordu. Hareketleri, kazandığı alışkanlıkla mekanik hale gelmişti. Önceden düşünmediği hiçbir şeyle karşılaşmıyordu. İş arkadaşlarını az görüyor, onlarla pek seyrek konuşuyordu. Yapması gerekeni yapıyor ve bunu fazla ilgi duymadan, tutkusuzca yerine getiriyor, akşamları da her zaman saat altı buçukta evine dönüyordu. İlgisizliği kimi zaman ötekilerin sinirine dokunuyordu. Ona yakınlaşmak için çaba göstermekten vazgeçmişlerdi; öğle yemeğine birlikte çıkmak için teklif bile yapmıyorlardı artık. O da saat yarımla iki arasında ya çalışmayı sürdürüyor ya da yakınlardaki bir kahvede sandviçinin başına yalnız başına çöküyordu. O gün, onlara farklı görünmüştü. Kısa saçları, gülümsemesi, başına hoş bir şey geldiğini düşündürtüyordu onlara. Onu lokantaya götürdüler. Sevimli davrandı. Çocukları, kocaları ya da sevgilileri hakkında sorular sordu, sevgilisi olmayanlarla dalga geçti. Onu hiç böyle görmemişlerdi. Genelde mesafeli ve ölçülüydü, oysa o gün gülüyor ve iştahla yemek yiyordu. Öğleden sonra, bürosunun kapısını kapamadı, akşam işten çıktığında da saat yediyi geçiyordu. Eve çok yorgun döndüğünden, Concorde’a gidemedi. Yokluğunda epeyce iş biriktiği için, sonraki iki gün de aynı tempoda geçti.

7

Cumartesi sabahı, sırtına yeni giysilerini geçirdi, makyajını özenle yaptı ve yaya olarak Concorde İstasyonuna gitti. Saint-Florentin girişine yöneldi, merdivenleri ağır ağır indi ve gişeye yaklaştı, istasyon şefini görüp göremeyeceğini sordu. Ona bir şeyler söylediler, ne var ki delikli konuşma penceresi, söylenenleri anlamasını engelledi. Bir kez daha yinelediler, Elizabeth bu kez anladı. İstasyon şefinin, hafta sonlarında orada hiç bulunmadığını söyleyip pazartesi yeniden uğramasını rica etmişlerdi.

Evine taksiyle döndü. Yeni giysilerini çıkarıp eskilerini giydi. Neredeyse ağlayacaktı. Gitti, sustalı çakısını aldı. Onu yeniden kullanacaktı. Bir erkeği bıçaklayacaktı, ama bu kez onun çığlık attığını duyacak, kan görecek ve her şey önceden düşündüğü gibi olup bitecekti. Çakıyı elinden yere bıraktı ve sağ elini ağzına götürdü. İşaret parmağını var gücüyle ısırdı, sonra bıraktı. Birden sakinleşti. Hemen kan toplayan parmağına pansuman yaptı. Sonra, büyük bir çantanın içine birkaç öteberisini yerleştirdi, karar vermişti: Hafta sonunu Lyon'da, annesiyle babasının yanında geçirecekti. Onlar onunla ilgilenirlerdi, köpekle oynar, gezinti yapardı. Onlara haber vermedi. On iki otuz trenini yakalayabilirdi, saat dörde doğru da baba evinde olurdu.

Küçük evin önüne geldiğinde, boğazına koca bir düğüm oturdu. Köpek ona doğru koştu, babası eşikte belirdi. Kızını görmek onu şaşırtmadı. Onu karşıladı, öpmedi -onu hiç öpmezdi- elinden çantasını aldı. Bir odaya götürdü. Saçlarına ak düşmüştü. Elizabeth onu, başka türlü anımsamamakla birlikte, yaşlanmış buldu. Onları görmeye gelmeyeli ne kadar olmuştu?

Oda aydınlıktı. Onun gerçek odası değildi bu oda. Bu evde hiç yaşamamıştı. Annesiyle babası bu eve, emekli olduktan sonra yerleşmişlerdi. Elizabeth, pencere kapaklarını açtı. Küçük oda çıplak, fakat temizdi. Çantasını açtı, öteberisini yatağın ve bir iskemlenin üstüne koydu. Ağlamak geliyordu içinden. O anda, merdivende annesinin ağır adımlarını duydu. Elizabeth'in orada olmasından o kadar mutluydu ki. Onu göğsüne bastırıp cevabını beklemediği bir sürü soruya boğdu. Birkaç adım geri çekildi, kızına baktı. Sağlıklı buldu onu, ama parmağındaki pansumandan kaygılandı. Elizabeth, cevap vermeye fırsat bulamadı; annesi kendi dertlerini anlatmaya başlamıştı bile. Elizabeth, onun sözünü nazikçe kesti, gece bastırmadan biraz dolaşmak istiyordu. Köpeği de yanına aldı. Bir saat sonra, elinde bir çiçek buketiyle, yanakları al al olmuş durumda geri döndü. Akşam yemeğini erken yediler ve Elizabeth yatmaya çıktı.

Kahvaltıdan sonra, babasıyla dışarı çıktı. Babası az konuşuyordu, ama o onun kararlılığından hoşlanıyordu. Kızıyla pek meşgul olmamıştı. Okul ödevlerinde ona hiç yardım etmemişti. Ona hiçbir şeyi yasaklamamış, büyük laflar etmemiş, dışarı çıkmasını engellememiş ama her zaman yanında olmuştu; Elizabeth de onun hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapmamıştı. Aralarında ne kavga, ne de bağrışıp çağrışma geçmişti. Sorunsuz bir çocukluk dönemi yaşamıştı.

Ona işinden, Paris'teki yaşamından söz etti. Babası hiç soru sormadı. Başını sessizce, ona bakmadan sallıyordu. Elizabeth, adımlarını hızlandırdı, sinirlenmişti. Nasıl bu kadar ilgisiz olabiliyordu? Köpek, çevresinde koşturuyordu. Babasının soluk soluğa kaldığını duydu, ama adımlarını yavaşlatmadı. Yaşlı adam ona güçsüz bir sesle, eve dönmelerini teklif etti. Geri döndüler.

Öğleden sonrayı, annesiyle sakin sakin gevezelik ederek geçirdi ve dönüş trenine bindi.

8

Ertesi gün, bürosundan saat altı buçuktan önce çıktı. Eve döndü, üstünü değiştirdi ve metroya binip Concorde'a kadar gitti. İstasyon şefi yerindeydi. Adam, onu cam hücresinin içine aldı. Ufak tefek, bıngıl bıngıl, neredeyse kel bir adamdı. Burnundan, uzun, siyah kılların çıktığını fark etti. Adam, ona oturacak bir yer gösterdi. Dimdik oturdu ve karışık bir anlatımla, bakanlık adına yapılan bir soruşturmadan, suç araştırmasından söz ederek, istasyonun kayıt defterini görmek istediğini söyledi. Ufak tefek adam omuz silkti, yerinden kalktı ve insanı sinir eden bir ağırlıkla, formika bir dolaba yaklaştı. Tokmağından tuttu, ama kapağı açamadı, küfretti, ceplerini karıştırdı, anahtarı buldu. Sonunda, Elizabeth'in önüne ağır bir kayıt kütüğü koydu ve parmağını iyice yaladıktan sonra, sayfaları çevirmeye başladı. Tek bir söz etmeden önüne itti ve onu kütükle baş başa bıraktı.

Her gün için bir çerçeve ayrılmıştı. Her çerçevede adlar, adresler ve bazı kısaltmalar vardı. Çerçevelerden bazıları boştu; o günlerde hırsızlık ve saldırı olmamıştı. Elizabeth, sayfaları çevirdi, kendi olayının olduğu haftaya geldi. Parmağını kâğıdın üstünde kaydırarak malum güne kadar geldi ve gözlerini yumdu. Sonunda öğrenecekti. Sayfanın, işaret parmağını üstünde tuttuğu yerine baktı. Hiçbir kayıt, evet, hiçbir kayıt yoktu. Kendine ait gün

bomboştu. Yeniden inceledi. Yıl, hafta ve gün tutuyordu. Ve çerçeve boştu. Üstelik, onun çerçevesi, sayfanın tek boş çerçevesiydi. İstasyon şefine bakındı. Ortadan kaybolmuştu. Ayağa kalktı ve görevlilere, şefin nerede olduğunu sordu. Kadınlardan biri, “Bay Maurice, Bay Maurice!” diye bağırmaya başladı, adam yeniden ortaya çıktı. Ona, işini bitirip bitirmediğini sordu. Hayır, bitirmemişti. Elizabeth, boş çerçeveleri anlamamıştı. Hiç de karışık değildi -istasyon şefi sabırsızlanıyordu-boş çerçeveler, o günlerde hiçbir olayın meydana gelmediğini belirtiyordu, Tanrıya şükür, öyle günler de oluyordu. İşi olduğunu ileri sürerek uzaklaştı. Elizabeth, kayıt defterinin üzerine bir kez daha eğildi. Sayfayı hafifçe kaldırdı, ışıkta baktı ve parmağını dokundurdu. Hiçbir şey yazılmamıştı, gerçekten yazılmamıştı.

Adamın, kendisiyle aynı itiş kakış içinde dışarı itildiğinden neredeyse emindi. Ne var ki yanılmış da olabilirdi. Belki de vagonun içinde kalmıştı ya da peronda sonraki treni beklemişti. Bu durumda, uğradığı saldırı, aynı hattaki bir başka istasyonda kayda geçirilmiş olacaktı. Aktarma yapmak için yürünmesi gereken o uzun koridorlardan birine girme olasılığı çok azdı. Merkez yönetim binasında, Paris metrosuyla ilgili genel bir kayıt kütüğü mutlaka vardı. Saat yediyi geçmişti, oraya başvurmak için çok geçti. Ertesi gün telefon edecekti.

Marie ile hoş bir akşam geçirdi. Onun iri mavi gözlerine ve düzgün cildine baktı, Marie’nin gizleri yoktu, gizleyecek hiçbir şeyi yoktu ve kuşkusuz bu onu mutlu kılıyordu. Akşam yemeğinde bol bol güldüler ve arkadaşını tamamen iyileşmiş görünce, Marie’nin içi rahat etti.

Elizabeth, büroya girer girmez, numarasını telefon rehberinde bulduğu metro yönetimini aradı. Bir santral memuresine, ne amaçla telefon ettiğini açıkladı; o da ona, hattan ayrılmamasını söyledi. Hırçın bir ses bir adres ve bir ad vererek, hangi saatler arasında arayabileceğini söyledi; Elizabeth anlayabilmek için, söylenenleri iki kez tekrarlattı. Bütün gün çalıştı ve akşamı televizyonun karşısında geçirdi.

9

Saat sabah tam sekizde genel müdürlüğün kabul bürosunda oldu. Ona adı verilen kişi, dördüncü kattaydı. Bindiği asansör onu geniş bir koridora bıraktı. Asansörden çıkınca, soldan üçüncü kapı… Elizabeth, kapıyı iki kez

tıklattı. İçerden, “Girin,” diye bağırıldı. Oda, geniş ve loştu. Dev gibi bir çalışma masasının ardına oturmuş genç bir kadın, bir teleks mesajını izliyordu. Elizabeth’i buyur etmek için, bir sıçrayışta ayağa kalktı. Ayağına bir blucin, üstüne de kanarya sarısı bir kazak giymişti, hoş bir gülümseyişi vardı. Bu kişiliğiyle, gri duvarlar ve sıra sıra dizilmiş yüksek dosyalarla gülünç bir çelişki oluşturuyordu.

Elizabeth, metroda işlenen suçlar hakkında İçişleri Bakanlığı hesabına bir soruşturma yaptığını söyledi.

— Görev belgeniz yanınızda mı?

Elizabeth, soğukkanlılığını korudu:

— İstasyon şefleriyle görüşmekte zorluk çekiyorum. Doğrudan buraya gelmekle zaman kazanacağımı düşünmüştüm. Ama önemi yok, bir görev belgesi alıp yeniden gelirim.

— Zaman kaybetmeyin, karşılaşabileceğiniz zorlukları biliyorum. Tam olarak hangi konuyla ilgileniyorsunuz?

— Pont de Neuilly-Château de Vincennes hattıyla; son iki haftayla ilgili bilgiler benim için yeterli.

Genç kadın, çok kalın bir dosya çıkardı.

— Artık mikro fişlere geçme zamanı geldi, ne var ki yukarıdan fazla istekte bulunmamak gerek! İşte… Her hafta için farklı iki düzenleme var. İlki istasyonlara göre düzenlenmiş, İkincisi, bütün istasyonları kapsıyor ve günlere göre düzenlenmiş. Şu masaya oturun. Size bir küllük de verebilirim. Kural olarak burada sigara içilmiyor, ama pencereyi açarız.

Elizabeth önce, istasyonlara göre yapılan düzenlemeyi incelemeye girişti. Düzenleme, Concorde’da olduğu gibi çerçeveler halinde yapılmıştı. Genç kadının bakışlarını üzerinde hissettiğinden, sayfaları yavaş yavaş”, kimi zaman durarak çevirdi. İstasyonlar, sıraya göre kayda geçirilmişti: Château de Vincennes, Berault, Saint-Mande-Tourelles… Gözlerini, gri duvarda asılı duran dev metro planına kaldırdı ve iç geçirdi. Concorde’a varmaya daha on istasyon vardı. Yanında, üzerine notlar aldığı küçük bir defter getirmişti. Böylelikle, kendini gerçek bir araştırmacı havasına büründürüyordu. Hotel de Ville’e gelmesi on beş dakikasını aldı. Genç kadın, yeniden teleksi incelemeye başlamıştı. Elizabeth, birkaç sayfa atlamak için bundan yararlandı. Châtelet’nin, en tehlikeli istasyonlardan biri olduğunu fark etti. Louvre, Palais-Royal, yaklaşıyordu… Tuileries… Acele etme…

CONCORDE. Derin bir nefes aldı. Heyecanını gizlemesine olanak yoktu. İlk çerçeve, pazartesi günkü, boştu. O gün Concorde’da olay olmamıştı. HİÇBİR ŞEY. Adam, belki de daha sonra inmişti, Elizabeth, Pont de Neuilly İstasyonuna kadar ilerledi. O pazartesi günü, bazı olaylar olmuştu, ne var ki bunların neredeyse tamamı hırsızlıktı. Hattın bu bölümünde tek bir kanlı saldırı olmamıştı. Elizabeth, bu durumu, tarih sırasına göre yapılmış düzenlemeden doğruladı: Saat altı ile sekiz arasında, yalnızca hırsızlık olayları vardı, bir damla bile kan yoktu. Satırlar ve çerçeveler gözünün önünde dans etmeye başlamıştı, durmak zorunda kaldı.

— Özür dilerim… Bazı günlerde, hiçbir kayda rastlamıyorum…

— Tam olarak ne arıyorsunuz?

Soru, dostça sorulmuştu.

— Size açıkladım, İçişleri Bakanlığı adına bir soruş…

— Elizabeth, aklımda yanlış kalmadıysa adınız Elizabeth’di, siz bir bakanlık adına falan çalışmıyorsunuz. Buraya bir şey araştırmak için geldiniz… Ve ben de size yardımcı olmak istiyorum.

Elizabeth, kendini rüyada sandı. Önce, kurbanı buhar olup gitmişti, şimdi de yalan söylediğini anlayan bu genel müdürlük görevlisi, ona yardım etmek istiyordu. Oturup her şeyi anlatması gerekecekti galiba, durumun saçmalığı böyle hareket etmesini gerektiriyordu.

— Her şeyi öğrenmek istiyor musunuz?

— Evet…

Gelip Elizabeth’in karşısına oturdu.

— Çekinmeyin, benden korkmanıza hiç gerek yok. Bırakın size yardımcı olayım, lütfen…

Bunları söylerken elini ona doğru uzatmıştı, olasılıkla nemli bir eldi bu. Elizabeth’in gözleri birden onun sarı kazağına takıldı ve ince yünün altında dikleşmiş göğüslerini gördü. Ani bir hareketle yerinden kalktı.

— Siz bana yardımcı olamazsınız, diye bağırdı.

Mantosuyla çantasını kaptı ve masanın üstündeki kayıtları öylece açık bırakarak hızla kapıya doğru seğirtti. Kapıyı kapamadan önce, onun elini uzatmış olarak duran hareketsiz siluetini bir an görebildi.

Yumruğunu dudaklarına bastırmış durumda koridorda koştu. Rasgele bir kapıyı açıp tuvaletin yerini sordu. Şaşkın bir yüz onu cevapladı: “Koridorun sonunda, sağda.”

Elizabeth, yeniden koşmaya başladı. Genç kadının sarı kazağını bir leke olarak ardında göreceğinden korkmakla birlikte, birçok kez dönüp arkasına baktı. Tuvalete kapanıp oturağın üstüne oturdu. Biraz soluklanıncaya kadar bekledi ve dışarı çıktı.

Bir taksi buldu ve birkaç dakika sonra, büroda çalışan herkes onun şıklığına hayran kaldı. Elizabeth, üstünü değiştirmeyi unutmuştu.

Elizabeth yattı. Uykusu yoktu. Bir polis romanı okudu, sonra ışığı söndürdü. Gözleri kapanmaya direniyordu. Işığı yeniden yaktı, kalktı, giyindi. Mantosunu sırtına geçirip dışarı çıktı. Yürümeye, hareket etmeye gerek duyuyordu. Uzun, yavaş ve özenli adımlarla ilerliyor, yere basarken topuklarının, dizlerinin hareketine, kollarını sallayışına dikkat ediyordu. Saat gecenin ikisine yakındı, hava soğuktu, sokaklar neredeyse bomboştu. Bir barın önünde üç kişi tartışıyordu. İki erkekle bir kadın. Elizabeth, onları izlemek için durdu. Kadın kırk yaşlarındaydı; biraz solgun, hâlâ güzel, sarışın ve kibardı. Erkekler daha yaşlıydı ve birbirine benziyorlardı, kuşkusuz kardeştiler. Kadın, Elizabeth’i fark etti, yaklaşması için işaret etti ve bir şeyler içmek için onlara katılmasını teklif etti. Duraksamadan kabul etti. Bara girip bir masaya oturdular. Müzik yoktu, aydınlatma rahatsız edici değildi. İçkilerini ısmarladılar. Adamlardan biri, sıcak içilen bir bitki özü seçti. Öteki adamla kadın durmadan konuştu. Elizabeth, onları sessizce dinliyordu. Bitki özü içen adam ağzını açmıyor; elinde kaşık, fincanını sürekli karıştırıyordu. Kadın kalktı, üçü de peşinden gitti. Dışarıda, Elizabeth’e kendilerine eşlik etmesini teklif ettiler, ama o kabul etmedi, yürümeyi yeğliyordu. Kadın ve iri yarı adam onu öptü. Arkadaşları onlardan biraz uzaklaşmış, sırtı dönük, elleri cebinde ıslık çalıyordu. Elizabeth’le vedalaşmadı. Elizabeth ağır ağır uzaklaştı.

Uyandığında keyfi yerindeydi. Yıkandı, parmağına yeniden pansuman yaptı. Yara henüz kapanmamıştı Ve hafifçe zonkluyordu. Dezenfekte etti, üzerine bir gazlı bez koydu, yara bandıyla sardı. Sonra giyindi. Blucinini ayağına geçiriyordu ki fikrini değiştirdi. Büroda onu etekle görmüşlerdi, neden etek giymesindi?

Bütün gün daktilo yazdı. Akşam olduğunda, parmağı müthiş sancıyordu. Eve dönerken, bir eczaneye girdi. Eczacı kadın, parmağını inceledi.

Manzarası hiç de hoş değildi. Elizabeth kaygılanıyordu. Hastaneye mi gitmeliydi? Dikiş attırmak mı gerekiyordu? Eczacı kadın onu yatıştırdı. Özellikle yapması gereken şey, yarayı iyice temizlemekti. Eve döner dönmez, Elizabeth kendisine söylenen şeyi yaptı. Parmağını, içine sıcak su ilave edilmiş antiseptik bir sıvıya batırdı, üzerine beyaz bir- toz döktü ve kapattı. İki gün sonra parmağı iyileşmişti; hastaneye gitmesine gerek kalmadığı için kendini kutladı.

Adam, ortadan kaybolmuş olamazdı. Ellerine baktı. Sağ elinde kan görmüştü, sol eli de bıçağı tutan eliydi. Hayır, tersiydi; solda kan vardı, bıçak da sağdaydı. O sırada, işaret parmağındaki sargı yoktu. Gözleri yaralı eline dikilmiş durumda, hareketsiz kaldı. HASTANEYE GİTMESİNE GEREK KALMAMIŞTI. Adam da aynı şeyi yapmıştı.

10

Gerçekten de Saint-Florentin Sokağındaki eczacı, yaklaşık üç hafta önce, kalçasından yaralanmış bir adamı tedavi etmişti. Yarası hafifti, ama ne olur ne olmaz, diye bir de tetanos aşısı yapmıştı. Ayrıca, gidip bir doktora görünmesini de önermişti. Adam yabancıydı -Amerikalıydı ama çok iyi Fransızca konuşuyordu- ve Paris’te tanıdığı bir doktor yoktu. Eczacı, o semtteki iyi bir pratisyen hekimden ona randevu almıştı. Adını anımsıyordu. Garip bir soyadı vardı, adı da kadın adı. Cecil… Cecil Fox. Evet, tamam: Cecil Fox. Ve otelde kalıyordu, çok uzakta olmaması gereken bir otel, çünkü dönmek için taksiye binmek istememiş, yürümeyi yeğlemişti.

11

Amerikalı… Hayır, Amerikalı değil. Amerika çok uzaktı. Elizabeth, kalkıp oralara gidemezdi. Yaşamı boyunca hiç uzun yolculuk yapmamıştı. Marie ile birlikte Amsterdam’da üç gün geçirmişti, hepsi buydu.

Giderdi. Çok uzak da olsa, çok pahalıya da patlasa, çok uzun da sürse giderdi; geri adım atamazdı, bunun için artık çok geçti. Ayrıca, adam belki de henüz Paris’ten ayrılmamıştı. Onu bulabilirdi, kaldığı oteli araştırmak yeterli olabilirdi. Eczacı, kadından falan söz etmemişti. Adam, yani Cecil

Fox, yalnızdı. Cecil Fox, yani, Elizabeth için ‘sırt ve kan’, sonunda bir ada kavuşmuştu.

Ertesi gün, bürosuna kapanıp Concorde civarındaki tüm otellere telefon etti; lüks otelleri aramadı: Cecil Fox, sırtındaki eski deri ceketle, lüks bir otelde kalıyor olamazdı. Madeleine’deki bir otelde bir Robert Fox buldu, ama Cecil Fox yoktu. Concorde’dan azar azar uzaklaşarak Bourse, Champs-Elysees gibi semtleri ve dördüncü bölgeyi taradı. Hiçbir şey bulamadı. Yarası hafif de olsa, kalçasından yaralı durumda çok daha uzağa gitmiş olamazdı. Yeter ki onun yaptığı gibi Seine’in öte yakasına geçmiş olmasın…

Michelin rehberini aldı ve oturduğu bölgenin otellerini aradı. Sonunda, bir kadın sesi, bir Bay Fox’un, Cecil Fox’un kendi otellerinde kaldığını, ama bir hafta önce otelden ayrıldığını söyledi. Elizabeth, telefonu kapattı. Bulmuştu. Saint-Simon Sokağındaki Saint-Simon Oteliydi bu; kendi evine de çok yakındı. Hemen o akşam oraya gitti. Resepsiyon görevlisi kız, Cecil Fox’un adresini vermekte hiç zorluk çıkarmadı. Kayıt defterine baktı, küçük bir kâğıdın üstüne bir şeyler karalayıp Elizabeth’e uzattı.

Sokağa çıkıncaya kadar adrese bakamadı: 17, Upper Terrace, Fîampstead, Londra, İNGİLTERE. Eczacı yanılmıştı. Cecil Fox, Amerikalı değil, İngilizdi; Londralı bir İngiliz. Londra, Amsterdan'dan daha uzak değildi… Uçakla gidecekti. Nice’e, Bordeaux’ya ya da Toulouse’a giderken çoğu kez uçağa binmişti.

Londra’ya gitmekle, gerçek bir yolculuk yapmış olmayacaktı.

12

Ajandasına baktı, gidiş tarihini saptadı: Nisan ayının son hafta sonu. Yaklaşık on gün zamanı vardı. Cumartesi sabahı ilk uçakta yer ayırttı. Cumartesi gecesini, annesiyle babasının, onu her zaman Londra’ya davet edip duran bir dostlarında geçirecekti. Geleceğini bildirmek için onlara telefon etti; sonunda onu ağırlayabileceklerine çok sevindiler. Onu, gelip Heathrow Havaalanında karşılamaya söz verdiler.

Havalar giderek yumuşuyordu. Kendine iki ince etek, ipek bir şömiziye bluz, bir çift açık renk iskarpin aldı. Ayrıca, bir de kalın İngilizce sözlük edindi. Eve, eli kolu paketlerle dolu döndü; içeride hüküm süren düzensizliğin ve pisliğin ilk kez farkına vardı. Büyük odada, tıka basa dolu

kitaplıkta duran kitaplar, karton tomarlarıyla desteklenmişti, üzerine bej kumaş örtülmüş bir şilte, kanepe görevi görüyordu, yer halısının üstünde bir sürü eski gazete vardı. Mutfakta hiç dağınıklık yoktu. Buna karşın, buzdolabının içi filizlenmiş patateslerle, kâğıt gibi olmuş salata yapraklarıyla, peynir kırıklarıyla ve içi boşalmış kutularla doluydu. Evyenin içinde, birkaç günün artıklarıyla içi dolmuş bir süzgeç ile, Elizabeth'in her gün kullandığı kahve fincanı ve kaşık yan yana duruyordu. Dolaplarda birkaç tabak, boş şişeler ve kireçten donuklaşmış beş altı bardak vardı. Banyodaki raflar, kullanma süresi geçmiş ilaçlarla, kullanmaktan kılları eğrilmiş diş fırçalarıyla ve tıpası olmayan bir sürü şişeyle doluydu. Aynanın üstüne diş macunu lekeleri serpiştirilmişti sanki; hafif griye dönmüş banyo teknesinin kenarlarına da saydam sabunlar sıvaşmıştı. Odada, her zaman yapılmamış olarak duran kocaman bir yatak vardı. Çalışma odası olarak ayrılan oda da çöplüğe dönmüştü.

Elizabeth, çevresine şaşkınlıkla bakıyordu. Böyle bir yerde yaşamaya nasıl katlanabilmişti? Her şeye bir düzen vermeye, kitapları düzgün koymaya, çöp kutularını boşaltmaya, öteberisini katlayıp kaldırmaya sık sık kalkışmıştı; ne var ki, kısa süre sonra düzen onu boğuyor ve her şey eskisi gibi oluveriyordu. Ama bugün, bu manzara onu isyan ettiriyordu. Kapıyı vurup çıktı, yarım saat sonra da eli kolu temizlik bezleriyle, toz bezleriyle, süngerlerle, bulaşık bezleriyle, çöp torbalarıyla; yer için, cam için, bulaşık için, sırlı eşyalar için, fayans için ve halı için kullanılan her türlü deterjanla dolu olarak geri döndü. Cumartesi akşamını ve pazar gününü her şeyi boşaltmakla geçirdi. Rengi atmış hapları, jöleleşmiş meyve sularını, eski fırçaları ve dişleri dökülmüş tarakları, boş yumurta kutularını, şişeleri ve buzdolabında ne varsa hepsini çöp torbalarına doldurdu.

Yırtık ya da sararmış giysilerini, kaçmış çoraplarını, derisi kazık gibi olmuş ayakkabılarını kaldırıp attı. Yatak örtülerini değiştirdi, kirlileri katlayıp kaldırdı. En sonra da, bütün bunları evin bodrumundaki genel çöp yerine indirdi, salondaki şilteyi de kaldırımın üstüne bıraktı. Komşunun elektrik süpürgesini ödünç aldı. Gece yarısı olduğunda ev tertemizdi. Bitkin bir durumda yattı; sabah kalktığındaysa keyfi müthiş yerindeydi.

Hafta, gürültüsüz patırtısız geçti. Cuma akşamı, bavulunu hazırladı ve erkenden yattı. Sabah saat altıda uyandı, banyo yaptı, saçlarını ayrıca yıkadı ve bir taksi çağırdı. Biletini unutup unutmadığına birçok kez baktı ve Roissy Havaalanına, bagajların kayıt vaktinden iki saat önce gitti. British

Airways gişesini hemen buldu. İçi rahat etmişti, havaalanının içinde dolaştı, kafetaryada kahvaltı etti. Birkaç kadın dergisi ve sigara aldı.

Ancak bavulunu verip bagaj kartını aldıktan sonra, yabancı bir ülkeye tek başına giden bir yolcu olduğunun bilincine vardı. Artık Paris'te sayılmazdı, ama henüz uçağın içinde de değildi. Son derece mutluydu. Her şey onun gözünde yeniydi; çevresindeki insanlar, tenine değen ipek kumaş, yedikten sonra damağında kösele tadı bırakan çörek, ne var ki korkmuyordu. Yolculuğa çıkmıştı.

Uçakta yerini aldı. Dergilerine göz atarken, hosteslerden biri, önüne bir tepsi koydu; tepsidekilere pek dokunmadı. Uçak, Londra-Heatrow'a inişe geçmişti. Öteki yolcuların peşinden, bagajını almaya gitti ve Sarah'la Larry Wyke'ın ona el sallamakta olduklarını gördü. Bavulunu aldı, onlara doğru koştu. Onu sevgiyle kucakladılar ve çok değişmiş buldular. Fransızca konuşmuyorlardı; Elizabeth İngilizcesini çabucak toparladı, buna kendisi de çok şaştı. Yol uzun sürdü. Sonunda, Wyke'ların evinin bulunduğu Hammersmith'e vardılar. Sarah, yemek hazırlarken, Larry, Elizabeth'i, oğullarının eski odasına yerleştirdi, banyonun yerini gösterdi. Eşyalarını yerleştirdi, elini yüzünü yıkadı ve öğle yemeği için, ev sahiplerinin yanına indi. Londra'da bir yerden bir yere nasıl gideceğini bir plan üstünde ona açıkladılar ve kenti gezdirmeyi önerdiler. Bu öneriyi, bir iş görüşmesi yapması gerektiğini ileri sürerek nazikçe geri çevirdi. Yemekten sonra, Sarah ona bir anahtar tomarı verdi, Larry de arabayla bir metro istasyonuna bıraktı. Cecil Fox, Londra'nın ta öbür ucunda oturuyordu; ne var ki tek bir aktarma yapması gerekecekti, istasyon, kalabalık değildi. Tren geldi. Vagonda, peronları karşısına alan uzun oturma yerine yerleşti. King's Cross'ta aktarma yaptı. Yarım saat sonra Hampstead'e varmıştı. Elindeki plana baktı. Çok uzakta değildi. Bir mezarlık boyunca ilerledi, tenha bir sokağa saptı ve Upper Terrace'e çıktı. Sokak boyunca bahçeli evler dizilmişti. 7, 9, 11, 13, 15. Elizabeth, tam 17 numaranın önünde durdu. İki katlı, küçük, beyaz bir evdi. Pencere kapakları ve kapı koyu yeşil boyanmıştı; evin önyüzünde de bir yabanüzümü yükseliyordu. Yalın ve sevimli bir ev. Gölgeliğin altına bir araba park edilmişti, her tarafı yamru yumru bir Ford; olasılıkla artık kullanılmıyordu: Şoför koltuğu çöküktü. Eve yaklaştı. Pencerelerde demir kafes yoktu, ancak, kalın perdelerden içersini göremedi. Elizabeth, birden ayak sesleri işitti, çantasından kent planını çıkardı, yolunu kaybetmiş gibi incelemeye başladı. Yaşlı bir adam, ona gözucuyla bile bakmadan önünden geçip yoluna devam etti. Adam

ilerde kaybolduktan sonra, Elizabeth kapıya yöneldi. Elini, zilin hizasına kadar kaldırdı. Eli havada asılı kaldı. Birden kolunu indirdi ve geri döndü. Birkaç saniye hareketsiz kaldı, sonra koşmaya başladı. Upper Terrace Sokağını, çakılların üstünde kayarak, bileklerini burkarak bir hamlede geçti. Topuklarından biri, aralık iki döşeme taşının arasına girip sıkıştı, ayakkabılarını çıkarıp eline aldı. Metroyu görebileceği bir yere ulaştığında durdu ve ayakkabılarını giydi. Perona kadar, aksaya aksaya yürüdü. Tren gara giriyordu. Rasgele bir vagona daldı ve kendini sıranın üstüne bıraktı. Gelirken, insanların vagonların içinde sigara içtiğini fark etmişti. Bir sigara yaktı ve gevşedi. Sonra, gözlerini kaldırdı ve herkesin gözünü ona dikmiş olduğunu gördü. Biraz nefes nefeseydi, biraz da terlemişti, ama kıyafeti düzgündü. Çakısı çantasının içinde değildi ve onu burada kimse tanımıyordu. Yaşlı bir kadın, yerinden kalkarak ona yaklaştı.

Elizabeth, korkuya kapıldı. Yaşlı kadın ona bir şeyler geveledi ve Elizabeth, sigara içilmeyen vagonda olduğunun farkına vararak rahatladı. Gülümsedi, özür diledi ve sigarasını söndürdü. Metrolardan gına gelmişti artık. Sonraki istasyonda inerek, Hammersmith'e kadar taksiyle döndü. Wyke'lar dışarı çıkmıştı. Valizini topladı ve onlara, vaktinden önce dönmesini gerektiren bir durum çıktığını belirten bir not yazıp Paris'ten telefon edeceğini bildirdi. Notu, girişte görebilecekleri bir yere, anahtarlarla birlikte koydu ve kapıyı kapayıp çıktı.

Evine gece yarısına doğru vardı. Soyunmadı, yatmadı da. Geceyi yatağının üstünde, kafasının içi bomboş, bedeni gergin, oturarak geçirdi. Gün ağarırken banyo yaptı. Kendini, kendine açıklayamayacağı kadar kirli hissetti ve birçok kez sabunlandı. Saçlarını taradı, radyoyu açtı ama dinlemedi. Kendine kahve yaptı, birkaç fincan içti. Yavaş yavaş kendine geliyordu. Dolabını açtı ve tüm eski giysilerini, blucinlerini, tişörtlerini ve balıkçı yaka kazaklarını topladı. Şöminenin içine yığdı, üstüne de sustalı çakısını koydu. Alevler çabucak parladı, ortalığa pis bir koku yayıldı. Pencereyi yarım açtı ve odadan çıktı. Alevleri izlemedi. Odaya yeniden girdiğinde her şey kül olmuştu; çakının dışında. Çakıyı birden kavradı ve acıyla bağırarak elinden attı. Ateş gibiydi. Elini salladı, avucunun içinde beyaz bir baloncuk oluşmaya başlamıştı bile. Elizabeth gülümsedi. En azından bu kez, bile bile yapmamıştı. Külleri boşalttı, çakıyı da dolabının üstüne yerleştirdi. Ona kanı anımsatan ne varsa, yok etmek istiyordu. Yaşamında bir dönüm noktasını aşmıştı. Artık bir suçlu değildi. Yaşamında artık biçimsiz kıyafetler, sustalı çakılar, yaralar ve kan pıhtıları olmayacaktı.

Londra’ya geri dönecek, o adamı görecekti. Bundan böyle, artık o kanın etkisinde kalmayacaktı.

13

Aynı uçakta ve aynı saatte, sonraki cumartesi günü için bilet aldı. British Museum yakınlarındaki bir otelde oda ayırttı. Wyke’lara gitmeyecekti. Bir akşam, bürodan dönerken, evine bir kanepe, iki koltuk sipariş etti. Parası vardı, yıllardır aşırı bir harcama yapmamıştı. Önceki hayatını yaşamayacaktı artık.

Cumartesi sabahı, ayırttığı bileti almak için, belirlenen saatte havaalanındaki gişeye uğradı ve uçağa bindi. Londra’da, doğrudan otele giderek odasına yerleşti. Bir Polonya pastanesinde pasta yedi ve Harrod’s mağazasını gezdi. Acele etmiyordu.

Akşam saat altıda, yeşil panjurlu beyaz evin önündeydi ve korkmuyordu. Kapının ziline bastı. Ayağını sürüyerek gelen birinin gürültüsünü duydu ve yüzü buruştu. Sonunda kapı açıldı. Karşısında duran adam, en az yetmiş yaşında vardı. Onu, pek yakınlık göstermeden süzdü ve ne istediğini sordu. Cecil mi? O bu saatte Riverside Stüdyolarında olurdu… Yaşlı adam, hapşırdı ve gürültüyle burnunu sildi. Kapıyı hafifçe kapattı. Elizabeth, ona teşekkür edip özür diledi. Kapı kapandı. Riverside Stüdyoları… Oteline döndü, resepsiyondaki görevliye sordu. Riverside Stüdyoları, Londra’nın batısında, Hammersmith’deki bir tiyatronun adıydı… Elizabeth, bir taksiye atladı. Bir tiyatroda ne yapabilirdi bu adam? Peki, ya yaşlı adam? Babasıydı mutlaka. Cecil Fox’un genç olması gerekiyordu. Otuz yaşında, belki de otuz beş, daha fazla değil. Taksi, uzun, alçak, gri renkli bir binanın önünde durdu. Riverside Stüdyoları. Borcunu ödedi, üzeri parmak izleriyle dolu, camlı bir kapıyı itti. Burası geniş bir kafeteryaydı. Küçük tahta masaların çevresine oturmuş gençler sandviç yiyor, bira içiyorlardı. Bu kalabalığın içinde Cecil Fox’u hayatta bulamazdı. Afişleri gördü. Büyük, mavi harflerle *Kral Lear* yazılmış, altına da alfabetik sırayla oyuncuların adları sıralanmıştı. Beşinci sırada Cecil Fox yazıyordu. Bir grup genç oyuncu tarafından oynanan *Kral Lear*… Elizabeth’in içinden dönüp gitmek geçti, ama fikir değiştirdi. Tiyatroya oyun izlemeye değil, Cecil Fox’u görmeye gelmişti, onu görmeden de dönmeyecekti. Oyun saat sekizde başlıyordu, ancak bilet alacak kadar bir zaman vardı.

Salona girdi. Beton sıralarda oturacak tek bir yer yoktu. Soluk yüzlü bir delikanlıya biraz sıkışmasını rica etti ve yanına oturdu. Yanında oturanların dizlerinin üstüne baktı. Kimsede oyun programı olmadığı görülüyordu; ayrıca, salonda yer gösterici de yoktu. Oyunun konusunu biliyordu ve Cecil Fox'un, Edmond rolüne çıkacağına bahse girebilirdi. Evet, Edmond. Edmond ya da Edgar, ya biri, ya öteki. Ama daha çok, Edmond. Işıklar birden söndü, sahne aydınlandı ve oyuncular sahneye girdiler. Kent, Gloucester, onların ardından da Edmond… Hayır, o olmamalıydı. Yüzünü elleriyle kapadı. Nasıl, nasıl bıçaklayabilmişti bu adamı? "FRANSA VE BOURGOGNE LORDLARINI, GLOUCESTER LORDUNU SAYGIYLA SELAMLA." Elizabeth, yerinden sıçradı. Cecil Fox! O sırtın sesiydi bu, o kanın sesi. Oydu. Arkasından yükselen protesto seslerine kulak asmıyordu. Yanındaki delikanlı onu yeninden aşağı doğru çekti ve bir şeyler fısıldadı. Elizabeth, yerine oturdu. "Bütün bu sınırlar arasında, hatta şu çizgiden şu çizgiye…"

Oydu bu adam, bundan artık emindi. Kral Lear'dı, öteki iki gençten biri değil. Yanakları ateş gibi yanıyordu. Yerinden kalkmak, yürümek, kıpırdamak geliyordu içinden; orada çakılı kalmak istemiyordu. Sahneye baktığı yoktu. Yumruklarını sıkıyor, gözlerini yumuyor, o sesin içinde çırpınıyordu. Sonra, kendini savunmayı bıraktı; ses onu alıp götürmüştü.

Perde arasında, yerinden kalkmadı. Oturduğu yerde kaldı; soluk soluğaydı ve gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Sonunda Cecil Fox'u bulmuş, sesini duymuş, onu gözleriyle görmüştü. Hayır, onu görmemişti. Duyduğu ses bunu yapmasını engellemişti, ona bakmayı unutmuştu.

Son iki perdede, onun yüz hatlarını çıkarmaya çalıştı, ne var ki Cecil Fox'un yüzü, yapay çizgilerden, makyajdan, beyaz takma sakal ve bıyıktan seçilemez durumdaydı. Dökümlü kral pelerini, bedenini bütünüyle saklıyordu. Hafif kambur durduğundan, sırtının gerçek çizgisini de seçemedi. Ne var ki Cecil Fox'tu bu, başkası olamazdı. Oyuncular, seyircileri selamladılar. El ele tutuşarak kollarını havaya kaldırdılar ve Kral Lear'ın pelerininin kolları aşağı kaydı, bilekleri ortaya çıktı. Beyaz ve düzgün tenliydi. Oyuncular, seyircileri birçok kez selamladıktan sonra, perdenin arkasında kayboldular, salon boşaldı. Elizabeth, kulisin yerini sordu. Ona küçük bir kapıyı gösterdiler; kapıyı duraksamadan itti. Dar bir koridorda yalnız başınaydı. Kahkahalar ve yüksek sesle konuşmalar işitti. Cecil Fox, odasında belki de yalnız değildi. Dördüncü kapının üstünde adını

gördü, hafifçe vurdu ve bekledi. Hiç hareket yok, ses bile yok. Bir daha vurdu, bu kez daha sert. Çekip gitmek için hâlâ zamanı vardı. Kapı birden açıldı ve Kral Lear, elinde bir havluyla eşikte belirdi. Elizabeth taş kesildi; ağzından tek sözcük çıkmıyordu. Adam, onu uzun uzun süzdü ve içeri davet etti. Kapının kapandığını duyduğu anda, kendisiyle Fransızca konuşmuş olduğunu fark etti. Adam, küçük bir masanın başına oturdu ve makyajını çıkarmaya koyuldu. Elizabeth'i aynadan izliyordu. Elizabeth, yavaşça bir iskemleye oturdu ve gözlerini kapadı. Şişelerin kapaklarını açıp masanın üstüne bıraktığını duyuyordu. Güçlü nefes alıyordu. Belki de henüz soluklanmamıştı. Hafifçe homurdandı. Elizabeth gözlerini açtı. Ayağa kalkmıştı ve onun karşısında duruyordu. Ona bir kâğıt, bir kalem uzattı. Yine Fransızca, kâğıda telefon numarasını yazmasını istedi. İlerki haftalarda Paris'e gelmeyi düşündüğünü, geldiğinde onu arayacağını da ekledi. Elizabeth, kendisinden isteneni yaptı, ayağa kalktı ve tek bir söz etmeden odadan çıktı.

Otele dönüp yatağına uzandı. Yüzünü bile doğru dürüst görmemişti. Her şey çok çabuk olup bitmişti. Yalnızca, gözkapaklarında biraz siyah boya kaldığını fark edebilmişti. Kral pelerinini üzerinden çıkarmamıştı, ağır mavi kumaşın üstünde beyaz bir yaprak olduğunu anımsıyordu. Onun önünde soyunmak istememişti. Paris'e gelecekti ya da daha doğrusu, Paris'e bir daha gelecekti… Onunla Fransızca konuşmuştu, Fransız olduğunu biliyordu. Oysa Elizabeth, onun yüzünü gözlerinin önünde tam olarak hâlâ canlandıramıyordu.

14

Pazar sabahı, Londra sokaklarında dolaştı. Gelip geçenlere bakıyordu. Cecil Fox, rastlantıyla oradan geçecek olsa, onu tanıyabilir miydi? Öğleye doğru Paris'e döndü; bitkindi. İyi uyuyamamıştı; dünkü pastalardan sonra da ağzına bir şey koymamıştı. İnip bir şeyler almaya hali yoktu. Günün geriye kalan zamanını okuyarak geçirdi ve erkenden yattı.

Bürosuna dönmüş olmaktan zevk duydu, öğle yemeğini ötekilerle birlikte yedi. Bundan böyle onların grubuna katılmıştı. Hafta sonunu Londra'da geçirdiğini biliyorlardı, ama bir şey sormadılar. Akşam yemeğini, arkadaşı David'le yedi, telefon çaldığındaysa henüz yatmıştı. Cecil Fox'un sesini hemen tanıdı. Yumuşak, aradaki mesafe dolayısıyla zayıf gelen bir sesti.

“Adınız neydi?”

Elizabeth, beyaz kâğıdın üzerine yalnızca telefon numarasını yazdığını anımsadı. Adını söyledi. Cecil Fox, sesini yükseltti:

“20 Mayısta Paris’te olacağım, sizi görmek isterdim. Oraya geldiğimde sizi yeniden ararım…”

Ses kesilmişti. Telefonu kapatmıştı. Elizabeth, ahizeyi yerine koydu. Cecil Fox ona telefon etmişti!

Birkaç gün sonra yeniden telefon etti ve ayın yirmisinde, öğleden sonra geleceğini bildirdi. Elizabeth, bu telefona şaşırmadı. Başka telefonlar da gelecekti. Sonunda onu görecekti.

Çalışıyordu. Kanepe ile koltukları göndermişlerdi. Evini düzene koyuyor, alışverişler yapıyordu. Çeşitli konserveler, zeytinyağı, sirke, buz kapları ve kâğıt peçete aldı. Bekliyordu.

15

20 Mayısta, bürodan eve döndüğünde, telefon çalıyordu. Ses, hafif sabırsızdı. Üniversite Sokağındaki bir otelin barında, saat sekize doğru onunla buluşmak istedi. Elizabeth banyo yaptı, giyindi, çok hafif bir makyaj yaptı. Hava ılıktı, çıkarken mantosunu almadı. Bardan içeri girdi. Adam, ayağa kalkıp ona doğru gelerek karşıladı. Ondan çok daha uzun değildi. Yeni alınmış izlenimi veren bir deri ceket vardı sırtında. Elini Elizabeth’e doğru uzattı ama dokunmadı. Kolunu uzatarak bir masayı işaret etti. El kol hareketleri abartılıydı. Yapılı, geniş omuzlu, sağlam ve yakışıklıydı. Kırk beş yaşından büyüktü, ama elli beşten fazla da değildi. Oturdular. Garsona işaret etti, içkileri ısmarladı. Elizabeth, onun soluk alışını duyuyordu. İçkiler geldi. Elizabeth, ne içtiğini anlayamadı. Güzel bir içkiydi. Dışarı çıktılar. Adam, sokakta onun koluna girdi, ne var ki Elizabeth, yeni derinin temasından hoşlanmadı ve kolunu hafifçe çekti.

Adam, onu o semtteki bir lokantaya götürdü. Orada, oturup konuştular. Paris’te ne kadar kalacağını henüz bilmiyordu; her şey, düzenlediği bir turneye bağlıydı. Paris’te ve bazı taşra kentlerinde, birçok Shakespeare oyunu sahneleyeceklerdi. Elizabeth de ona kısaca, yalın sözcükler kullanarak işinden söz etti; öyle ki, geçici bir işte çalışıyordu sanki. Adam, ona kapısının önüne kadar eşlik etti, el sıkışmadan ayrıldılar.

Ertesi akşam, yeniden birlikte oldular. Yemekten sonra, bir içki içmeye eve geldi. O mutfakta hazırlık yaparken, adam oturduğu yerden kalkmadı. Ne kitaplara baktı, ne de evin geriye kalan bölümüne. Elizabeth, iki viski hazırladı ve tepsiyi getirip masanın üstüne, önlerine koydu. Cecil, ayağa kalkmıştı, olasılıkla ona yardım etmek için. Elizabeth, ona yaklaştı ve elini karnının üstüne koydu. Parmaklarını hafifçe oynattı, pamuklu gömleğinin altındaki tenini hissetti. Kuvvetli soluk alıyordu. Metroda, böyle soluk aldığını işitememişti. Ağzını, Cecil'in dudaklarının üstüne koydu. Dili sertti, yanaklarının içi, diş etleri yumuşak ve kaygandı. Güzel bir tütün kokusu vardı ağzında. Hafifçe homurdanıyordu. Sonunda, adam ona sarıldı.

Yatağın üstüne uzanmıştı. Elizabeth, onun üstüne yatmış; elini, çok beyaz teninde, sıkı ve dolgun bedeninde gezdiriyordu. Seviştiler. Elizabeth daha sonra, örtüyü üstlerine çekti ve ışığı söndürdü. Eli, Cecil'in karnının üzerindeydi. Onun uyuyup uyumadığını bilemiyordu, konuşmaya cesaret edemedi. Onun, düzenli soluk alışlarıyla hafifçe inip kalkan karnının varlığından başka bir şey istemiyordu. Öylece kaldı, karanlığın içinde hareketsiz, yanında uzanan bu beyaz bedenden gelen sese kulak vererek. Soluk alışları giderek güçlendi; karnı şişiyor, geriliyor, ardından sönüyordu; sonra, aynı hareket yeniden başlıyordu. Cecil horluyordu. Müthiş bir horlamaydı bu. Bir hayvanın hırıltısı gibi, neredeyse bir kükreme. Elizabeth gevşedi, kendini bu kadar iyi hissetmemişti hiç. Uyandığında, Cecil giyinmişti bile. Kahve hazırlamış, aşağı inip ayçörekleri, yağlı çörekler almıştı. Çöreklerden beşini, büyük bir iştahla midesine indirdi. Elizabeth, onu şaşkınlıkla gözlüyordu. Yemek yiyişi de horlayışı gibiydi. Saatine baktı ve yerinden kalktı, biriyle buluşacaktı. Ona, "Akşama görüşürüz," diyerek çıktı.

Gün boyunca, parmaklarını birçok kez burnuna götürdü. Hâlâ hafif sperm kokusu vardı parmaklarında ve bu koku ona güven verdi.

Çok güzel bir akşam yemeği yediler, çok da içtiler. Cecil'in sesi giderek yükseliyordu, çevredeki insanlar onlara bakıyordu. Elizabeth gülüyordu. Eve yaya döndüler. Elizabeth, Cecil'in bedenini keşfediyordu. Onun krema beyazlığındaki bedeninin altında kaybolmak, yumuşak karnının altında ezilmek isterdi. Ne var ki, gelip onun üstüne yatan o oldu.

Ertesi sabah, banyo küvetini doldurdu. Cecil küvete girdi ve suyu taşırdı.

Akşam, Cecil eve, eli kolu paketlerle dolu geldi. Onun her zaman içtiği en iyi kalite kahveden almış, aperitif yanında yenen bisküviler, yanık

ampullerin yerine yeni ampuller almıştı. Elizabeth'i mutfaktan dışarı kovaladı. Birkaç dakika sonra salonda belirdi ve onun önüne dolu iki kadeh, içi fıstık ve zeytin dolu çanaklar koydu, içkinin tadına baktı. Bardağın kenarları şekere batırılmıştı, çok nefisti. Cecil, tepkisini bekliyordu; Elizabeth onu kutladı. Yanına oturdu, o da içmeye başladı. Elizabeth'e gününü nasıl geçirdiğini anlattı. *Üçüncü Richard* ve *Kral Lear* oyunlarını sahneye kendisi koymaya karar vermişti. Her şey yolunda gidiyordu; öyle görünüyordu ki, oyunları sahnelemeyi düşündüğü tiyatroların hepsini ona vereceklerdi.

Ertesi gün Elizabeth'e, Paris'te en az dört ay kalacağını bildirdi. Bir hafta sonra da onun evine yerleşti.

16

Öteberisini koyması için ona bir çekmece ve elbise dolabının bir bölümünü ayırdı. Ona bir de anahtar yaptırmıştı, ama Cecil anahtarı pek kullanmıyordu: Genellikle evden ondan önce çıkıyor, akşam da saat sekize doğru geliyordu. Kapıyı çalıyor, o da gidip açıyordu.

Cecil'in kendisini yalnız bırakmasından hoşlanmıyordu. Gün boyunca çok çalışıyordu, ama eve döndüğünde onun yokluğuna katlanamıyordu. Gürültülü soluk alışına alışmıştı. Nerede olursa olsun, o ses kulaklarındaydı. Cecil'in soluğundan yoksun kaldığında, yaşam onun için duruyordu. İlle de onunla konuşması ya da ona dokunması gerekmiyordu; varlığının sesini duymak ona yetiyordu. Ayrıca, bundan böyle onun horultusunu duymadan uyuyamayacağını da biliyordu.

Onun yaşamı hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu. Uç kez evlenmiş, çocuğu olmamıştı. Gençliğinde, tiyatro ile atçılık sporu arasında karar vermek için uzun bir duraksama geçirmişti. Londra'da, günde birkaç saat ata biniyordu. Elizabeth'e, yaşamı hakkında çok az soru sormuştu, ama o bundan şikâyetçi değildi, anlatacak hiçbir şeyi yoktu ki. Yaşamı, ona rastladığı gün başlamıştı… Ya da onu bıçakladığı gün mü başlamıştı? Belki de onu sahnede gördüğü gün? Paris'e geldiği gün? Concorde İstasyonu, yağmur, kan ve sustalı; bütün bunlar bundan böyle başka bir döneme, kim olduğunu çok iyi anımsayamadığı başka bir kadına aitti.

Yaklaşık on beş gündür birlikte yaşıyorlardı ki bir akşam eve döndüğünde, onu mutfakta bulunca şaşırdı. Sebzeleri ayıklıyor, meyveleri soyuyor, bu işi özenle yapıyordu. Kendini işine vermiş olduğundan, onun geldiğini fark etmedi. Elizabeth, onu sessizce izledi; tüm enerjisini, benekli bir elmayı ince dilimlere ayırmaya yoğunlaştırmış bu cüsseli bedene bakmak onda sevgi uyandırıyordu. Ona döndü, yerinden kalktı ve Elızabeth'i mutfaktan çıkarmaya davrandı.

— Ne yapıyorsun?

— Bir *köri* ile başlamak gerektiğini düşündüm, bir İngiliz spesiyalitesi. Ama sen git otur, içecek bir şey getireceğim sana…

Elizabeth kokteylini salonda içti. Böyle şeyler nasıl olabiliyor, onun başına nasıl gelebiliyordu? Cecil, birçok şeyden, nasıl olmuştu da vazgeçebilmişti? *Köri* hafif ateşte pişerken, onun yanına geldi ve *Üçüncü Richard'* sahneleme konusundaki düşüncelerini anlattı. Yemek piştiği sürece ateşli ateşli konuştu. Bir kez ara verdi, o da pilavı ateşe koymak için. Yemek hazır oldu. Cecil, bir Chablis şarabı açarken, Elizabeth masada yerini aldı. Sonra *köri*'yi ve pilavı getirdi ve geçip karşısına oturdu. Sofrada, her türlü *baharatlı meyve turşusu*, yeşil, kırmızı, siyah soslar, haşlanmış limon, birtakım baharatlar vardı. Bütün bunları ne zaman ve nereden bulmuştu? İngiltere'den getirmiş olamazdı. Kendine servis yaptı ve yemeye başladı. Şimdiye kadar böyle lezzetli bir yemek tatmamıştı. Olağanüstüydü. Tuzlu ve tatlı, dilin üstünde hem kayıp giden, hem de iğneleyen bir lezzet; pilavın bile bir tadı vardı. Her lokma, öncekinden farklıydı ve her defasında ağzına başka bir tat egemen oluyordu. Cecil henüz tabağına dokunmamıştı. Elizabeth'in beğendiğinden tam olarak emin olunca, o da yemeye başladı.

Masadan kalktılar. Cecil bulaşığı yıkamak istedi, ama Elizabeth buna izin vermedi. Londra'ya ilk gidişinden bu yana, komşularıyla anlaşmıştı. Hizmetçileri, haftada iki saat ona da geliyordu. Cecil'in işi vardı, Elizabeth, yatağa yalnız başına yattı. Onu duyabilmek için, kapıyı hafif aralık bırakmıştı. Gelip onun yanına süzüldüğünde uyumuştu.

Birbirlerini her akşam görüyor, baş başa kalıyorlardı. Elizabeth, Marie ile David'e daha seyrek telefon eder olmuştu, onlar da çekindiklerinden, artık onu aramıyorlardı. Onların yokluğunu hissetmiyordu. Cecil ile hiç canı sıkılmıyordu. Onun çalışabilmesi için, oturma odasını boşaltmış, rahatlatmıştı. Cecil odaya çekildiğinde, o da salonda oturuyordu. Orada öylece saatler boyunca kıpırdamadan, bir şey okumadan, bir şey yapmadan

kalabilirdi. Onun soluk alışını, kâğıtlarını hışırdatışını, odada gidip gelişini, bir şeyler mırıldanışını dinliyordu. Bütünüyle sessiz kaldığı bir an yoktu hiç. Elizabeth gözlerini yumuyor, kendi varlığını unutuyordu.

Cecil yalın, gösterişsiz, özentisiz giyiniyordu, ama son derece titizdi. Hiçbir şeyini oraya buraya saçmıyor, giysilerini her zaman kusursuzca katlayıp kaldırıyordu. Sigara içiyordu, ama kül tablaları her zaman boş ve temizdi. Hiçbir şeyi kirletmiyor, ev her an tertemiz kalıyordu.

18

Elizabeth, bir akşam eve döndüğünde, mutfaktan, bir silme bezinin yumuşak şapırtılarını duydu. Gözlerini kırpıştırdı, hizmetçi kadın uğrayalı bir gün olmuştu… Cecil'di bu, Cecil, mutfaktaki döşeme taşlarını özenle siliyordu.

— Ne yapıyorsun Allah aşkına sen? Her yer tertemizdi!

Lastik eldivenleri elinden çıkarıp ona yaklaştı.

- Sana akşam yemeği için bir sürpriz hazırlıyorum, mutfağın çok temiz olması gerekiyor.

Elizabeth başka bir şey söylemedi. Yorucu bir gün geçirmişti. Cecil mutfakta uğraşırken, gidip banyoyu doldurdu. Sonra ona yardım etmek istedi, ama mutfağa girmesi yasaklandı. Cecil sonunda onu çağırdı. Mutfağa girdi.

Buz kovasının içinde, serinlemeye bırakılmış bir şişe beyaz Bourgogne şarabı vardı. Masanın ortasında, kocaman bir tabağın içinde, Elizabeth'in ne olduğunu çıkaramadığı bir yemek vardı. Cecil, altına salata yaprakları döşediği bir tabağa, buz parçacıklarıyla birlikte istiridyeler dizmişti. Tabakların yanına, ustaca katlanmış beyaz kumaş peçeteler yerleştirmişti. İstiridye bıçaklarını bile düşünmüştü! Oysa Elizabeth, istiridyeden nefret ederdi. Cecil yaptığı sürprizden memnundu. Elizabeth'e bakıyordu. Gülümsemek için kendini zorladı, istiridyeleri teker teker ağzına atıp üzerine tereyağı sürülmüş çavdar ekmeği dilimleriyle ve sirkeli yaban sarmısağıyla itip yutmaya çalıştı. Cecil de yemeye başladı, suyuna varıncaya kadar ne var ne yok silip süpürdü. İstiridye kabuklarının içinde hiçbir şey bırakmamaya gayret ediyordu. Sonunda tabak boşaldı. Elizabeth mutfaktan çıktığında, Cecil bulaşıkları yıkadı, her şeyi yeniden yerleştirdi.

Yattılar. Cecil soyunmuştu. Elizabeth, ona yaklaştı, dudaklarını göğsünde ve yuvarlak omuzlarında gezdirdi. Sesini çıkarmıyordu, o ne yaparsa yapsın Cecil sesini çıkarmıyordu. Dudaklarını, yüzünün ve boynunun her çizgisine, karnının her kırışığına dokundurmuştu. Saçlarının kokusunu tanıyordu, ayak parmaklarını ve göbeğini tanıyordu. Etinin neresinin gevşek, neresinin sıkı olduğunu biliyordu. Cecil’den biraz ayrıldı, kendini iyi hissetmiyordu. Bir süre banyoda durdu, on beş dakika sonra da gelip yattı. Midesi hâlâ iyi değildi. Cecil uyumamıştı, endişeleniyordu. Onu yatıştırdı, kuşkusuz, gereğinden çok istiridye yemişti… Cecil ona sarıldı. Horlamaya başlar başlamaz, Elizabeth’in rahatsızlığı geçti.

Ev, giderek değişime uğruyordu. Cecil, alçak bir masa, birçok lamba, Elizabeth’in saklamak istediği gazeteleri koyması için küçük, ağaç bir sandık ve ne işe yaradığını bilemediği bir sürü mutfak aleti almıştı.

Bir gün, hizmetçinin parasını ödemek için komşusuna uğradı ve Cecıl’in parayı üç hafta önce ödediğini şaşkınlıkla öğrendi. Bütün bunların üstesinden gelebilecek enerjiyi nasıl buluyordu? Çok çalışıyordu, kimi zaman gece geç saatlere kadar; ayrıca yemek yapıyor, evin düzeniyle ilgileniyordu. Ve bütün bunları, o farkına varmadan yapıyordu.

19

Elizabeth, hiç obur bir insan olmamıştı, ne var ki Cecil'in bedenini sevdiği gibi, yemeklerini de seviyordu. Kendisine hazırladığı her şeyi, iştahla ve oburca olmasa da yiyordu. Her lokmayı, öyle yapmazsa tadına varamayacağından korktuğu için, uzun uzun çiğniyordu. Her şeyi yiyordu; etlerin yağını, tavuğun derisini, sebzelerin ve peynirlerin kabuğunu, ekmeklerin kırıntılarını. Kemikleri sıyırıyor, kıkırdakları dişliyordu. Tabağında ne varsa bitiriyor, geriye yalnızca balık kılçıklarını, iri çekirdekleri ve çıtır çıtır yenmeyecek kadar sert kemikleri bırakıyordu. Hiçbir yiyecekten en küçük bir iğrenme duymuyor, masadan kalktığında kendini iyi hissediyor, bu arada kilo da almıyordu.

20

Mevsim yazdı. Cecil'in mutfağı, daha taze, daha hafif yemeklerden oluşuyordu. Elizabeth'in işi hafiflemişti ve bürodaki öğle yemekleri öğleden sonraya sarkıyordu. Dosyalarla dolu, söndürülmüş sigara kokusu sinmiş küçük bürosuna daha büyük bir şevkle dönüyordu. Mesai sonunda kimi zaman oyalanıyor, eve dönmeden önce biraz okuyordu.

Bir akşam Cecil, bir haftalığına Londra'ya dönmesi gerektiğini söyledi. Pazar akşamı hareket edecek, cumartesi günü geri dönecekti. Elizabeth, gözlerini yumdu. Onun bir haftalığına da olsa, kendisinden ayrı kalacağını hiç aklına getirmemişti. Cecil, ona sık sık telefon edeceğini, zamanın çabuk geçeceğini söyledi.

Hareketinden bir gün önce, gezintiye çıktılar. Elizabeth, kendine yazlık kıyafetler almayı düşünüyordu. Bu konuda Cecil'in de fikrini almak istiyordu. Onun önünde, etekler, gömlekler, giysiler denedi; ne düşündüğünü sordu. Cecil, canlı renklerden hoşlanmıyordu, bunun dışında da hiçbir fikri yoktu. Onu güzel buluyor muydu acaba? Ona hiç kompliman yapmadığı gibi eleştirmemişti de. Onun giyimine kuşamına hiç dikkat etmiyor gibiydi. Çıplak olduğu zaman bakıyor muydu, en azından? Elizabeth, onun ellerini ve dudaklarını, erkekliğini ve ağzının dışını, içini tanıyordu; ama o, onun bedenini ne kadar tanıyordu acaba? Seçtiği bir giysiyi ona armağan etmek istedi; Elizabeth, bunu kesinlikle kabul etmedi.

Son akşam, bir birahanede yemek yediler. Elizabeth burasını, buradaki yağlı masaları, içeri sinmiş yemek kokularını çok seviyordu. Kızarmış patates yediler ve değişik marka birçok bira tattılar. Elizabeth, hayatından çok memnundu, Cecil'in gideceği neredeyse aklından çıkmıştı.

Sabah geç kalktılar. Elizabeth, onun bavullarını hazırlayışını izledi ve eşyalarının çoğunu dolapta bıraktığını görünce, içi rahatladı. Öğle yemeği yemediler, saat dörtte Cecil bir taksi çağırdı. Elizabeth, onunla havaalanına gitmek istemiyordu. Merdivenlerin altında vedalaştılar.

Ağır ağır evine çıktı. Daire bomboş kalmıştı. Kanepenin iyice kabartılmış minderlerine oturmaya cesaret edemedi, içinden sigara içmek geliyordu ama vazgeçti. Cecil'in temiz bıraktığı küllükleri kirletmeyecekti. Salonun ortasında, kolları iki yana sarkık öylece kalakalmıştı. Yatak odasına gitti, yatak yapılmıştı. Ne zaman yapıldığını görmemişti bile. Banyo yaptı, sırtına bornozunu geçirdi. Televizyonu açıp yere oturdu. Yaklaşık altı saat, gözleri televizyon ekranında, oturduğu yerde çakılı kaldı. Hayvanlar üstüne bir programı, haberleri, bir müzikli komediyi ve eski bir Fransız filmini izledi. Sonra, ekranda görüntü kalmadı, o da kalkıp televizyonu kapadı. Yattı. Karnı acıkmıştı. Kalkıp buzdolabını açtı. Buzdolabı, alüminyum folyolara sarılmış paket paket yiyeceklerle doluydu. Merak edip açtı ve şaşkınlıktan küçük bir çığlık attı. Cecil, orada olmadığı süre içinde yiyeceği kadar yemek hazırlamıştı ona! Çatal, bıçak, peçete aldı ve kokulu otlarla hazırlanmış bir sosa bulanmış somon balığı ile salata şeklinde yapılmış taze sebze karışımı yedi. Yeniden yattı ve hemen uyudu.

Sabah, saat sekizde telefon sesiyle uyandı. Cecil'di. Yolculuğu iyi geçmişti. Londra'da kendisine ulaşabileceği bütün telefon numaralarını verdi ona. Elizabeth, öğle yemeğine çıkmadan bütün gün çalıştı ve eve geç döndü. Koltuklardan birine oturup okumaya çalıştı, ama sessizlik okumasını engelledi. Radyoyu açtı, ne var ki kendini okumaya yine veremedi. Cecil'in kendine özgü gürültüsünün yerini hiçbir şey alamıyordu. Kalktı, çevresine bakındı. Alçak masanın üstüne, içi sigara paketleriyle dolu, küçük, yayvan bir kupanın her iki yanına, simetrik olarak iki kül tablası yerleştirilmişti. Televizyon ekranı pırıl pırıl, kusursuz temizlikteydi. Kitaplığa yaklaştı ve Cecil'in, kitapları alfabetik sıraya koymuş olduğunu fark etti. Elini en üst rafta gezdirdi: Zerre kadar toz yoktu. Çiçeklerin suyu berrak, kâğıt sepeti de boştu, halıya gelince, kanepeye tam paralel duruyordu. Boğuluyordu, bu düzenin içinde yaşamasına olanak yoktu. Cecil buradayken her şeye

katlanıyordu, ama o yokken bu olanaksızdı. Kül tablalarının yerini çekine çekine değiştirdi, yastıkların düzenini bozdu. Birkaç kitap alıp kanepenin, halının üstüne rasgele bıraktı. Bir bardak meyve suyu içti; bardağı boş ve kirli olarak masanın üstünde bıraktı. Art arda birçok sigara yakıp her birini bir başka tablada söndürdü. Mobilyaları itti, vazoyu devirdi, dolabı açtı ve içindeki tüm giysileri yere döktü. Eline geçirdiği bir gömleği yırttı. Avuçlarının içinde sımsıkı tuttuğu açık mavi, pamuklu, yırtık pırtık kumaş parçalarına hayretle baktı. Cecil'in bir gömleğini yırtmıştı… Niye gitmişti sanki? Kumaş parçalarını dikkatle katlayıp genellikle yattığı taraftaki başucu masasının çekmecesine tıkıştırdı. Yalnız kalmaması gerekiyordu. Marie'yi arayacaktı, David'i, tüm dostlarını ve onu hâlâ görmek istiyorlarsa, akşam yemeğini birlikte yiyecekler, eve de yatmak üzere dönecekti.

Akşamı telefon başında geçirip önündeki bir haftayı tümüyle organize etti.

Ertesi akşam Marie ile buluşmak onu çok mutlu etti. En küçük bir soru sormasına fırsat vermeden, yemek boyunca ona Cecil'i anlattı. Onu betimlemeye, birlikte sürdürdükleri yaşamı, nasıl yemek yaptığını, evi nasıl düzenlediğini anlatmaya çalıştı. Birine ilk kez ondan söz ediyordu. O gece mışıl mışıl uyudu.

David'in de ona verecek önemli bir haberi vardı: Karısı hamileydi, yakında baba olacaktı. Yeni bir ev arıyorlardı; kafaları kreş sorunuyla, yaşamlarını yeniden düzenleme sorunuyla doluydu. Elizabeth ona, biriyle yaşadığını söyleme fırsatını ancak bulabildi. David onda, bu ilişki hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyormuş izlenimini uyandırmadı; eve, çocuğunun müstakbel annesinin yanına koşmak için acele ediyordu. Elizabeth üstelemedi.

Çarşamba akşamı dışarı çıkmadı. Evin düzensizliğinin keyfini çıkarıyordu. Cecil dönmeden önce, cumartesi sabahı, evi yeniden düzene koymak için bol vakti vardı. Bir Parma jambonu, domates ve mozzarella paketi seçti. Cecil'in onun için hazırladığı şeylerin hepsini mutlaka yiyip bitirmesi gerekiyordu. Her gün için bir tane; altı adet paket vardı. Şimdiye kadar iki tanesini yemişti, geriye dört tane kalmıştı, Cecil'in dönmesine de yalnızca iki gece vardı. Kiminle olursa olsun, yemekleri birisiyle paylaşması söz konusu değildi, ayrıca Cecil'in kendi eliyle hazırladığı yemekleri çöpe atmak yakışık almazdı. Üstelik hava da sıcaktı; dolayısıyla,

yemeklerin buzdolabında bile bozulma tehlikesi vardı. En kısa zamanda tüm yemekleri bitirmesi gerekiyordu, ama kendini zorlamadan; Cecil'i hasta bir vaziyette karşılamak çok aptalca olurdu. Aslında en güzeli, onun pazar günü geri dönmesi olacaktı. Böylelikle, cumartesi günü hem öğle, hem akşam yemeğini evde yemiş, yemekleri de bitirmiş olacaktı.

Ertesi gün, çalışmaya başladığından bu yana ilk kez eve öğle vakti, yemek yemek için döndü. Salondaki kanepeye yerleşti ve tavukla taze fasulye yedi. Cecil, onun kanat sevdiğini unutmamıştı.

Onu, öğleden sonra bürodan aradı. Üç gündür haber alamadığının farkına varmamıştı. Sürekli onu düşünüyordu, ama telefon etmeyi hiç akıl edememişti. Ona ne söyleyeceğini bilemedi ve Cecil telefonu kapattığında, buzdolabında bıraktığı yemekler için ona bir teşekkür bile etmediğini anımsadı.

Cuma günü, öğle yemeği için eve gelemedi ve sondan bir önceki yemeği akşam yedi. Cecil, geliş saatini bildirmek için telefon etti. Onu, Roissy Havaalanında karşılamaya gidecekti. Cumartesi sabahını bütünüyle evi düzenlemeye ayırdı. Şilteleri kabarttı, küllükleri temizledi, yeni çiçekler satın aldı, eski gazeteleri attı, çöp kutularını boşalttı ve kitapları kitaplığa yerleştirdi. Yere düşürdüğü tüm giysileri katlayıp düzenli biçimde kaldırdı. Dolabı tam kapatacaktı ki, sustalı çakının hâlâ orada bulunabileceği aklına geldi. Çakıya bir daha bakmak geldi içinden. Elini, en üst rafta gezdirdi, sağ köşeye baktı, eline bir şey takılmadı. Çamaşırları yerleştirirken gen itmişti kuşkusuz. Bir taburenin üstüne çıkıp giysileri kaldırdı. Yoktu. Öteki rafları araştırdı. Üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki nereye koyduğunu tam olarak anımsayamıyordu. Sustalı çakı dolapta yoktu. Belki de Cecil almıştı çakıyı… Ancak o almış olabilirdi. Aralarında hiç, ama hiç metro sözü geçmemişti. Her şey o kadar çabuk olup bitmiş, metro o kadar uzaklarda kalmıştı ki! Böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? Çıplak bacaklarına ve güzel sandaletlerine baktı. O zamandan bu yana, öylesine değişmişti ki. Masanın üzerinde son yemeği gördü, kap boşalmıştı. Cedi'den önce nasıl giyiniyor, ne yiyor, nasıl uyuyordu? Cecil geri dönecekti, onu yeniden görecekti. Küçük yemek kabını kaldırdı. Bir taksiye binmeye ancak zamanı vardı.

Roissy'de, Cecil daha onu göremeden, o onu gördü. Acele etmeden yürüyordu. Bavulunu taşıyordu, ama ötekilerin tersine, sapından değil, dirseğini hafif bükerek bedenine sıkıca bastırmış olarak tutuyordu. Elizabeth ona doğru koştu. Cecil, onu öpmedi, ama göğsüne bastırdı.

Ayrıldıklarında, Elizabeth, onun bavulunu taşıma isteğini bastıramadı. Çok ağırdı.

Cecil, pek sağlıklı bulmadı onu. Taksiyle eve dönerlerken, Elizabeth kendini ona, onun sakin sakin inip kalkan iri ve güzel göbeğine doğru bıraktı. Sonunda Cecil'in gürültüsüne kavuşmuştu.

Cecil bavulunu boşalttı. Hafif giyecekler getirmişti. Elizabeth onları yerleştirmesini gözledi. Tişörtleri tişörtlerle, gömlekleri gömleklerle bir araya koyuyor, pantolonlarını özenle asıyordu. Bu kadar enerjik bir erkek, nasıl böylesine titiz olabiliyordu? Onu daha çok, düzensiz, giysilerini rasgele oraya buraya atan, her şeyi yerlerde sürünen biri olarak düşünmüştü. Üstelik Cecil, hiç saçlarını taramıyor -saçları her zaman dağınıktı- her gün tıraş olmuyor ve kolonya kullanmıyordu. Tuvalet malzemelerini lavabonun üzerine yerleştirdi ve üstünü değiştirdi. Elizabeth, onu gün ışığında ender olarak görüyordu. Teni süt gibi beyaz, sıkı, parlaktı; tüm bedeni aynı zamanda hem yağlı, hem de adaleliydi.

Akşam yemeğini büyük bir lokantanın terasında yediler. Cecil müthiş yedi; Elizabeth de her şeyi tabağında yarım bırakmak için, yemekleri Cecil'in hazırlamamış olmasından yararlandı.

21

Elizabeth, bir gece sıcaktan uyuyamadı. Işığı yaktı, okumaya çalıştı. Cecil yüzükoyun uyuyordu. Örtüsünü üstünden atmıştı, Elizabeth birden, onun sırtını şimdiye kadar tam olarak görmemiş olduğunu fark etti. Cecil'in bedeni onun gözünde, öncelikle karnıydı. Kitabını bıraktı ve onun geniş omuzlarını inceledi. Omuzlarını ve boynunu biliyordu, ama kürek kemiklerinin tatlı çıkıntısına, omurgasının eğri çizgisine, yanlara doğru düzgün, kalçalarında pürtüklü derisine, böbrek çukurlarındaki yumuşak tüylere hiç dikkat etmemişti. Ayrıca, sağ kalçasının süt beyazı yüzeyinde bulunan belli belirsiz, kısa ve soluk çizgiyi de hiç fark etmemişti… Bir santimetreden kısa, hafif pembemsi, küçücük bir yara izi. Elizabeth, işaret parmağını yaklaştırdı, ama daha ileriye uzatamadı. Şu anda yanında uyumakta olan erkeği bir süre önce neredeyse öldürüyordu. Elizabeth, bundan kuşku duymuş muydu hiç? Gerçekten çok uzaklarda kalmış bir olay mıydı bu? Her şey gözünün önünden yeniden geçiyordu; Tuileries Bahçesinin parmaklıkları, yağmur, Marie'nin yemek listesini uzun uzun

incelemesi, lokantanın tuvaleti, ateşlenmesi, B.H.V. mağazasının poşetleri, elinin tüylü güderiyle teması. Şekilsiz saçlarını ve eski giysilerini, sarı kazağı, gri duvarları ve kayıt defterindeki beyaz çerçeveleri, parmağından akmakta olan kanı ve çiçek özü içen adamı anımsadı. Ardından, eczacı, Londra ve Kral Lear gelmişti. Ve Cecil Fox. Ve Cecil'in soluğu her şeyi silip süpürmüştü.

Küçücük bir yara iziydi bu, öyleyse onu çok hafif biçimde yaralamıştı, ne var ki bu yara, sustalı çakısının kana bulanmasına yetmiş, Cecil'in kendine yeni bir deri ceket almasına neden olmuştu. Ama buradaydı. Horluyordu ve metro uzakta kalmıştı. Ona tiyatroda rastlamıştı, metro söz konusu olamazdı artık. Eğildi ve dudaklarını Cecil'in kalçasına, yaranın olduğu yere koydu. Herhangi bir kabarıklık, bir pürüz yoktu cildinde, yara bütünüyle kapanmıştı. Başını, Cecil'in kuyruk sokumuna yasladı ve horultu kesilinceye kadar kaldırmadı. Cecil uyanmıştı. Elizabeth, hafifçe doğruldu, sustalı çakısının bıraktığı küçük yara izini bir kez daha öptü ve kendini çekti. Cecil, döndü ve yatağın içinde oturdu. Yüz yüzeydiler. Gürültüsüzce soluk alıyordu. Elizabeth ona yaklaştı. Bedenleri birbirine değer değmez, onun homurdanmaya başladığını duydu. Cecil onu devirdi ve ezercesine altına aldı. Uzun uzun öptü, dili çok sertti. Elizabeth, Cecil'in homurdanmalarının kendi boğazının içinde titreştiğini hissetti. Sonra, titreşen ve homurdanan bu beyaz et kütlesinin altında yok oldu. Cecil, her yanındaydı. Elizabeth'in bedenini, hiçbir yanını açıkta bırakmayacak biçimde, bütünüyle kaplıyordu. Onun altında kaybolmuş, onun sınırları içine hapsolmuştu. Onu ağırlığıyla ezmiyordu, Elizabeth de zaten öyle yapmasını istiyordu: Cecil'in etinin içinde kaybolmak istiyordu.

Ondan ayrıldı ve Elizabeth, kendisini şaşılacak derecede küçük buldu. Kalçalarının arasından sperm akıyordu ve kendini müthiş iyi hissediyordu. Başını Cecil'in göğsüne koydu ve o daha horlamaya başlamadan uyudu.

Ertesi akşam, Cecil onu Paris dışındaki lokantalardan birine götürdü. Yeni aldığı bir giysi vardı Elizabeth'in üzerinde; omuzlarını cömertçe açıkta bırakan, pamuklu, siyah bir entari. Makyaj yapmış ve ilk kez, kulağına ağır küpeler takmıştı. Kendini çok güzel buluyordu. Cecil, akşam geç saate kadar çalıştı ve onu gelip evin önünden aldı. Yemekler nefisti. Elizabeth fazla yemedi. Çok içtiler. Eve döndüklerinde içmeyi sürdürdüler.

Elizabeth, ona yaklaştı ve elinden kadehi aldı. Güzel olduğundan emindi, gözlerini yumdu. Ne var ki Cecil öylece kaldı, onu kucaklayan Elizabeth

oldu. Ellerini Cecil’in geniş sırtına doğru kaydırdı ve birden durdu. Giysisi, küpeleri hakkında en küçük bir kompliman yapmamıştı ona. Üstüne giydiği kıyafetler hiç, ama hiç umurunda değildi; bakmıyordu ona, arzulamıyordu. Ve o, önceki geceden sonra her şeyin değiştiğini sanan Elizabeth! Soluğunu duydu, onun varlığından kaçması gerekiyordu. Koşarak gitti ve kendini banyoya kapadı. Sustalı çakı kaybolmuştu, yara izi… Cecil’in neden burada olduğunu anlıyordu şimdi. Biraz zaman almıştı, ama artık biliyordu. Onun için, Elizabeth için burada değildi. Sustalı çakısı olan kadın için buradaydı o. Giysilerini, topuklu sandaletlerini görmüyordu bile. Önceki gece, onda bıraktığı yara yüzünden, Elizabeth onu öptüğü için, bulup sakladığı sustalı çakı yüzünden sevişmişti onunla; suç işlemiş o kadınla, sayesinde artık suç işlemeyecek olan kadınla sevişmişti. Oysa Elizabeth ondan, giysisini, küpelerini, makyajını beğenmesini bekliyordu! Nasıl bu kadar saf olabilmişti? Giysisini yırtarcasına çıkardı, yere attı ve üzerinde tepindi. Cecil ile gerçek karşılaşması metroda olmuştu, tiyatrodaki locasında değil. Onunla Fransızca konuşmuştu, Paris’te oturduğunu biliyordu. Yüzünde yazmıyordu ya bu! Onu daha önce görmüştü, tanıyordu, belki de kendisini gelip bulacağını biliyordu. Elizabeth’e gelince o, Cecil Fox’u sonunda keşfetmiş oluyor, bu arada metroyu unutuyordu. Kendine neden daha önce sorular sormamıştı? Adam, ona bakmıyordu, soru sormuyordu; onunla, Elizabeth’le ilgilenmiyordu. Ayrıca, onunla neden ilgilensindi ki? Hiçbir şey yapmıyordu, hiçbir şey söylemiyordu, hiçbir şey anlatmıyordu; onun soluğuyla, varlığıyla yaşıyordu. Oysa Cecil, daha önce olduğu haliyle, kendini suçlu sayan belirsiz yaratık olarak istiyordu onu. Sustalı bıçağı olan kadın için yemekler yapıyordu; önceki gece de, kendisini yaralamış olan kadınla sevişmişti.

Yemeklerini yiyen kışının Elizabeth olduğunu, altında inleyen kişinin Elizabeth olduğunu keşfettiğinde ne olacaktı peki? Onu bırakacaktı…

Cecil kapıyı vurdu, endişeleniyordu, bir şeyi mi vardı? Hayır, yoktu bir şeyi, her şey yolundaydı. Dinginliğini koruması, hiçbir şey sezdirmemesi gerekiyordu. Yüzünü soğuk suyla yıkadı. Makyajı aktı, kurulandı, giysiyi yerden topladı. Allahtan, Cecil onu göremiyordu, dolayısıyla elinin ayağının titrediğini de fark edemiyordu. Kapıyı açıp banyodan çıktı, gülümsemeyi başardı ve gidip yattı. Onun, her zaman olduğu gibi dişlerini fırçaladığını, gargara yaptığını duydu. Bir dakikaya kalmayacak, çişini yapıp sifonu çekecek, sonra gelip yanına yatacak ve onun okşamalarını bekleyecekti. Önceki gece dışında, hep böyle olmuştu bu. Elizabeth, nasıl

davranacaktı? Örtünün altına puflayarak kaymıştı bile, sırtüstü -yarasının üstüne- uzanmış, bekliyordu. Karnı düzenli biçimde kalkıp iniyordu. Elizabeth, elinde olmadan onunla aynı ritimde soluyordu. Oradaydı, yanındaydı, ona yaklaştı…

Elizabeth uyumadı. Düşünmedi. Birkaç kez yatağından kalktı, evin içinde, onu duymayacağı bir yer aradı. Hangi köşeye giderse gitsin, horlaması kulağına geliyordu. Dışarı çıkmak istemiyordu, onu bırakıp gidemezdi.

Cecil erkenden kalktı. Elizabeth'in soluk yüzünü de, gerilmiş hatlarını da fark etmedi. Elizabeth, evden ondan daha önce çıktı, gittiğinde büroyu bomboş buldu. Cecil'in sonbahardaki turnesini izleyebilmek için, yazın tatil yapmayacağını söylemişti. Ötekiler, tatile çıkmıştı. İskemlesinin üstünde bütün gün öylece hareketsiz oturdu; ara sıra, geçirdikleri geceyi parmaklarının ucundan kokladı. Ne pahasına olursa olsun, bir çözüm bulmalıydı. Onu terk edemezdi. Cecil'in varlığına gerek duyuyordu. Onun geniş el kol hareketlerinin oluşturduğu havayı soluyordu, pişirdiği yemekleri yiyor ve onun etinin altında kaybolmuş olarak uyuyordu. Cecil her yerdeydi. Kanepenin kabartılmış şiltelerinde, lavabonun beyazlığında, meyvelerin tadında, şarabın serinliğinde, her şeyde. O olmazsa, hiçbir şey olmazdı. Soluk alamaz, yemek yiyemez, uyuyamazdı. Boş bir masa, ezilmiş, pide gibi olmuş şilteler ve sessizlik olurdu. Ayrıca, küflenmiş yoğurtlar, ağzına kadar dolu küllükler, renksiz giysiler ve aşınmış topuklar, toz ve kokmayan parmaklar olurdu. Bardaklar, alçak masanın üstünde halka halka iz bırakır, ne tatlılar, ne de tuzlular olurdu. Her şey, metro öncesinden daha beter olurdu.

Bürodan çıktı, Bastille İstasyonuna yöneldi. Uzun koridora girdi ve kimseye rastlamadı. Peron pek kalabalık değildi, insanlar tatile çıkmıştı kuşkusuz. Tren geldiğinde, kendine rahatlıkla boş bir yer buldu. Çevresine bakındı. Kızların üstünde hafif giysiler vardı; erkekler kısa kollu gömlek giymişti; turistler de şortluydu. Herkes, sıcağın etkisini üstünde nazikçe taşıyordu. Elizabeth'e de sıcak geliyordu. İnsan, bu pırıl pırıl yüzlerden, terden parlamış uzuvlardan, sırt çantalarının altında kamburlaşmış bu bedenlerden nasıl nefret edebilirdi? Onları gözledi; derken, bakışları, uzun boylu, sarışın bir delikanlının bakışlarıyla karşılaştı. Bir şeyler mi olacaktı acaba, onu zaman içinde geri götürecek, içinde sustalı çakısını bulmayı ümit ederek elini mekanik olarak çantasına götürmesine neden olacak bir

şey… Delikanlı, elleri sırtında ona doğru yaklaşıyordu. Elizabeth, gelişini gözlüyordu onun, umut dolu. Yanına gelir gelmez, sırtındaki torba'dan bir Paris planı çıkardı. Grand-Palais'nin nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Elizabeth, sorduğu şeyi ona açıkladı; delikanlı, sıranın sonuna, onu iştahla öpmeye başlayan bir genç kızın yanına geri döndü. Elizabeth, gülümsemekten kendini alamadı. Gerçekten değişmişti.

Concorde'da indi, 'Tuileries Bahçesi yönü' çıkışına yöneldi. Neredeyse bomboş kaldırımlar boyunca taksiler sıralanmıştı, insanlar, caddenin öteki yanından, kemerlerin gölgesinden yürüyordu. Bahçenin içinde çocuklar, sıcaktan etkilenmeden top oynuyordu. Elizabeth iç geçirdi, morali bozuktu. Güzel bir yaz öğleden sonrasıydı, fazlaca sıcak ama hoş. Neden çantasının içinde bir sustalı çakıyla dolaşsındı?

Çok geçti artık, vaktiyle olduğu kişi olamazdı … Cecil, ondan daha geç dönecekti, evle ve mutfakla üstünkörü ilgilenecekti. Aynı yemeği birkaç kez üst üste yapacak, daha güçsüz soluk alacak, daha güçsüz horlayacaktı, elini ona dokundurur dokundurmaz da hazır olmayacaktı. Hastalanacaktı belki. O zaman, kendisini terk etmeye karar verdiğini anlayacaktı.

22

Elizabeth okşadığında, seviştiklerinde, Cecil'i dikkatle inceliyordu. Kaslarının en küçük titreyişine, en hafif inleyişine, soluğundaki en ince değişime dikkat ediyordu. Gözleri açık mıydı? Ayak parmakları, zevkten geriliyor muydu? Her şeyi görmek, bilmek istiyordu.

Bir gün, bürodan saat yediye doğru döndü. Cecil henüz gelmemişti. Kendini kanepenin üstüne bıraktı, elleriyle yüzünü kapadı. Gitmişti! Ve ona haber vermemişti… Birden yerinden sıçradı, dolaba koştu. Cecil'in öteberisi, olduğu yerde, katlanmış, özenle yerleştirilmiş olarak duruyordu. Gitmemişti; henüz değil. Ama er ya da geç olacaktı bu, çünkü artık eve geç gelmeye başlamıştı. Sahanlıkta ayak sesleri duydu, kapının zili çalındı. Koşarak gidip açtı. Cecil, kan ter içindeydi, elinde de iki ağır erzak poşeti vardı. Mahalledeki bütün bakkaliyeler ağustos ayında kapatıyordu, açık bir balıkçı bulmak için kilometrelerce yürümek zorunda kalmıştı. Elizabeth, elindeki poşetleri aldı ve satın aldığı şeyleri buzdolabına yerleştirmesine yardım etti.

Akşam yemeği iyi geçti. Domatesleri özenle dilimlemiş, salatalıkları soymuş ve Elizabeth'in hiç görmediği uzun bir balığın çevresine, testere dişi gibi kesilmiş yarım limonlar dizmişti. Her ayrıntı kusursuzca düşünülmüştü, şarabın sıcaklığı normaldi. Kirazları bile ayıklamıştı; Elizabeth çürük olanına hiç rastlamadı.

23

Elizabeth, elde kalmış malların satıldığı bir tezgâhtan kendisine, aşınmış bir blucin, haki bir tişört aldı. Sandaletlerini espadrillerle değiştirdi ve makyaj yapmamaya başladı. Cecil hiç tepki vermedi, hiçbir şey fark etmemiş gibi davrandı. Elizabeth, entarisini ve ayakkabılarını yeniden giydi.

Bir akşam, mutfakta aksırdığını işitti onun. Hastalandığı korkusuyla mutfağa koştu. Cecil, onu kocaman bir gülümsemeyle karşıladı: Kalitesiz gibi görünen bir karabiberi fazla yakından koklamıştı.

Elizabeth, kendine yeni bir sustalı çakı almaya karar verdi; ne var ki, en yakındaki bıçakçı ağustos ayında kapalıydı. Daha uzağa gitmeyi göze alamadı. Bunun yararsız olduğunu biliyordu. Ayrıntılar, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bundan böyle, hiçbir zaman daha önce olduğu insan olamayacaktı ve Cecil de onu terk edecekti.

24

Eve döner dönmez, Cecil'in ihmalciliğinin en küçük kanıtlarını yakalamaya çalışıyordu. Parmağını, hiç açmadığı bir kitabın üstünde sinirli sinirli dolaştırıp tozlu olup olmadığına bakıyordu. Banyo küvetinin kusursuz beyazlıkta olup olmadığını, üzerinde tek bir kıl kalıp kalmadığını kontrol ediyordu. Camların saydamlığını, koyu süt kaplarının son kullanma tarihinin geçip geçmediğini inceliyordu. Camembert peynirlerine dokunuyor, kavunları kokluyordu. Eskiden olduğundan daha ağır yiyor, lokmaları uzun uzun çiğniyordu. Ne var ki her şey temiz, taze ve lezzetliydi.

Hiç uyuyamıyor ya da çok az uyuyordu. Gecelerini, Cecil'in horlamasını kollamakla geçiriyordu. Daha hafif horlamaya başlasa, kendinden uzaklaştığını, rüyasında onu terk ettiğini düşünüyor; buna karşın daha

kuvvetli horladığında, kendisini aldattığı için ondan şikâyet ettiğini, metroda karşısına çıktığı gibi davranmadığını düşündüğünü varsayıyordu.

İşyerinde doğru dürüst çalışmıyordu artık. Gün boyunca, biraz dinlenmeye çalışıyordu. Döşemenin üstüne uzanıp bir iki saat uyuduğu bile oluyordu.

Geri kalan zamanda da evde kontrol etmeyi unuttuğu bir şey olup olmadığını düşünüyordu. Listeler hazırlıyor, ama eve dönmek için öyle acele ediyordu ki, o listeleri büroda unutuyordu. Kendi kendine söylene söylene eve varıyordu: "Solmuş çiçekler, yatak örtüleri, havlular, ekmek kırıntıları, çöp kovaları, tarağın üstündeki kıllar, raptiyeler ve kâğıt kopçaları…" Ne var ki çöp kovaları dolu değildi, boş şişe yoktu, lavabonun içinde saç kılı yoktu, evyenin içinde ekmek kırıntıları yoktu. Çiçekler tazeydi, çarşafın kat yeri kusursuz düzgünlükteydi, banyo süngerleri kötü kokmuyordu ve eski gazeteler, olması gereken yerde duruyordu. Çalışma masasının üstünde, kâğıt kopçalarının arasında tek bir raptiye olmadığı gibi, raptiyelerin arasında da tek bir kâğıt kopçası yoktu.

Hiçbir şey kirli değildi, sağa sola atılmış, kötü kokan hiçbir şey yoktu.

Takılacak hiçbir şey bulamamak Elizabeth'i kudurtuyordu. İşi, küllükleri kanepenin altına boşaltıp ertesi gün, küllerin orada durup durmadığına bakmaya kadar vardırdı. Ne var ki ertesi gün kanepenin altı tertemizdi.

Cecil, hiçbir şeyin farkında değildi. Elizabeth, yemek yemeyi, onu okşamayı, bürosuna gitmeyi sürdürüyordu. Onun fark etmesini sağlamak için daha başka ne yapabilirdi?

25

Bir sabah, Elizabeth sıçrayarak uyandı. Cecil yanında yoktu. Saatine baktı, sekiz buçuktu. Sesini duydu sonunda, mutfaktaydı. Havayı kokladı, gözlerini kırpıştırdı. Garip bir koku vardı. Yanık kokusu, yanmış ekmek kokusu. Cecil, tost ekmeklerini makinede unutup yakmıştı… Elizabeth, yavaş yavaş doğruldu. Bu, günlerdir umutsuzca peşinde koştuğu şeyin işaretiydi. Cecil onu terk edecekti; sonunda bunun kanıtını yakalamıştı. Ne var ki gitmesine izin vermeyecekti. Cecil, onu terk edemeyecekti. Cecil'in istediği kadın olmak için, bu küçük yanık kokusunu beklemişti Elizabeth.